

bývalé slávy, chtěl s družinou vyjednávat, a proto se k nim přiblížil na doslech.

„Proč jste sem pronikli? Kdo jste?“ začal Khazad

V odpověď mu od Jonase Vredy, který nemrtvý z duše nenáviděl a obával se, jak by vyjednávání vůbec dopadlo vzhledem k tomu, že většina družiny se stavěla k nemrtvým více než tolerantně, přiletělo několik bílých stíel. Ty zanechali v nemrtvém doprovodu, znatelné škody.

A to už se nurnští semkli, aby čelili rychlému vpádu Khazada a jeho trpaslíků. Dokonalou formaci, o kterou se už rozbil nejeden útok, rozvrátil svojí touhou vbodnout do Khazada své kopí kroll Mord. Jelikož stál až vzadu, odhodil Al-Rahema a Otakára Vestu na stěnu a Dwanyho Růžičku shodil na zem a tak se ocitl před Khazadem, jen aby zjistil, že se ocitl moc blízko a svým kopím Khazada nemůže nijak ohrozit. Khazad vyzbrojen obouručním řemdiem nabídnuté šance využil a obrátil Mord na ústup, ten se pak do konce bitky do boje nezapojil. Rozvrácení přišlo družinu draho, díky tomu se ocitl Snoggi sám proti hloučku nemrtvých a ty ho rozsekali. Dwany který se těžce zvedal, byl hned napaden, posledním upířím poddaným zemanem Hrotdulem. Naštěstí Al-Rahem povolal na pomoc vodního elementála a ten zaměstnal přemožitele Snoggiho. V boční uličce stál Zemikosa a nikoho před sebe nepustil. Nakonec se družina vzpamatovala a po té co Bolbuch s Kormanem, těžce zranili Khazada se ten dal na ústup. Kryl ho Hrotdul, ale nebylo to třeba. Družiníci byli dost posekaní a tak je okamžitě nepronásledovali, nejdříve si ošetřili zranění a popili něco léčivých lektvarů a teprve po té velel Bolbuch k pronásledování.

Po cestě je napadli dva trpasličí nemrtví, které tu nejspíš nechal Khazad, aby dobrodruhy zdržela. Za necelou hodinu rozeznali před sebou záři, která dle barvy, vycházela nejspíše z ohně. A skutečně jak se blížili ke zdroji, viděli, že vychází ze dvou košů umístěných ve velké kruhové místnosti. Hned u vstupu do místnosti se na ně ale vrhl opět Khazad se zbytkem svých sil. Jelikož zde ale svůj výstup Mord nezopakoval, byl rychle spolu s Hrotdulem zabít.

Pak už nastala radostná chvíle a dlouho očekávaná chvíle družiny, prohledávání doupěte upíra.

Při tom jim zpočátku nešlo useknout Khazadovu hlavu, až po té co mu sebrali náhrdelník se jim to konečně povedlo. Na ten samý problém narazili u Hrotdula. Khazadovu useklou hlavu si vzal vůdce k sobě. V přilehlých chodbách našli

místnosti, které obýval Khazad s Hrotdulem, v nich našli zlatý talíř a pohár. Jelikož celková únava byla velká, přenocovali tady s hlídkami ve vstupu do velké místnosti s hořícími koši, které v průběhu noci vyhasli.

Po cestě zpátky naráželi na pobité trpasličí nemrtvé válečníky, všem usekali hlavy. Jednomu nemuseli, ten byl rozházen po celé chodbě, jak ho zasáhla Otakárova rachejtla. Pak narazili na předchozí bojiště, kde umřel Snoggi. Toho prohledali, jeho boty si vzal Jonas a objevili truhličku, ve které byla zlatá cihlička, čtyři popsané lahvičky a smotaný papírek který si nejdříve přečetl Al-Rahem.

„Jonasi mohl bys jít ode mě?“

„Cože jako proč?“

„No jen tak pro jistotu“ a předal mu papírek, na kterém stálo

Nejdřív aplikuj na nejslabšího jedince lahvičku A (ať ji vypije), nejdřív se bude cítit posílen ale po 3-4 hodinách odpadne, pak je potřeba zhruba za 3 hodiny po zkolabování nanést na nohy mast (lahvička B), ta způsobí, že objekt bude moci opět chodit, po té se to opět bude zhoršovat. Subjekt bude postupně umírat, až umře použít nejdříve lahvičku C (namazat) a hned po té lahvičku D, nalít do krku. Za půl dne, by měl subjekt vstát.

GV

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*

LYŠKÁNORA 107

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Světlen 1086 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Stalo se v podzemí * Paní Květ * Novinky liscannorské 1086 *

* Vzpomínka na Strž * Bolbuchův manifest * Zamotán * Pomsta Hrudů - první část *

Motta tohoto čísla

*„...V Morochu vědí, co vařej,
ale ty nevíš, co jíš...“*

Dwany Růžička

„...Elfové stejně vymřou...“

Vůdce Bolbuch

Stalo se v podzemí

Otakáro Vesta

Dřepím na zemi opřený o mokrou zeď. Cítím jak se mi vlhkost dostává úplně všude. Snažím se do sebe nasoukat kus sucharu, plesnivou klobásu jsem raději zahodil a skrojek sýra jsem si musel notně okrájet. Nic moc. Přerývavě oddychuji a mžourám do tmy. Co nejvíce skrývám tu trochu světla, kterou mám k dispozici. Dívám se tunelem zpět zda nespátřím nějaké světlo nebo cokoli podezřelého. Sice jsem s tou Zrůdou uzavřel jakousi dohodu, ale nevím zda zrůdy dohody dodržují. Nacházím se v přišemém podzemním labyrintu několikset sáhů pod zemí. Je to takový podivný pokřivený svět. Představte si, že vezmete světu veškerou krásu a strčíte ho pod zem. Nějaký přespříliš pilný národ neměl zřejmě nic lepšího na práci než tady po staletí kutat a hrabat jako krt. Trpaslíci! No jistě. Svůj k svému. Trpaslíkovi krumpáč, hobitovi pečenou husu. Ale proč jsem tady já?

A to se před nějakým časem zdálo, že pobyt v téhle prostora konečně spěje k závěru. Tak den nebo dva zpátky. Asi. Šikujeme se takhle po ránu k dalšímu pochodu, čas nás tlačí. Doháníme

dosti šibeniční termín, ve kterém se máme setkat s poselstvem jakéhosi pána z Oblíkova nebo Hoblíkova. Kdo se tady v těch jménech má vyznat. Tuhle se tady jeden, co se jmenoval Kabát, trochu zakoktal při představování, já se toho chytil a zcela vážně jsem jej pak oslovil jako Kakabáta a už jsem měl malér. Jó, to ještě byly časy. Od té příhody jsme našlapali tady v těch tunelech spousty příšernejch mil, snědli spoustu hnusu, nadejchali moře zatuchlýho vzduchu a ničili si záda od kamennejch loží. Aby bylo jasno. Je to tady vybudovaný vlastně stejně jako venku. Tam u nás. Jsou tu cesty, vesnice, města, pevnosti, hospody, náměstí, páni i holota. Jenom je to pod zemí. Či spíše ve skále. Muselo to dát strašnou práci. A přitom..., ale to je jedno. Prostě je to tak. K jídlu vám tady naservírují pouze krysinu a houby. Jako vážně. A na zapití houbový pivo. Tak tomu říkají. Já bych řekl spíše houbový kvas a to tomuhle pitivu hodně lichotím. Jo a ty houby co rostou na zdejších zdech taky svítěj. Teda spíš jako tak přisvícují. Takže místní si tu štrádají celkem v pohodě, aniž by si natloukli nos. My si přisvícujeme tradičníma prostředkama. Lucernama a občas i magií, ale je fakt, že za těch několik neděl co se tady motáme jsem si zvykl i já. Sice mi slzí oči, ale do zdí už nebourám. Když jsem se zmínil o místních, tak to musím trochu rozvést. Žijí tady hlavně trpaslíci. Pochopitelně. Je to takový národ co miluje horniny, kutání a skály. Proč nakonec ne. Jenomže pak tady taky žijí nemrtví. Jo, zcela vážně. Prostě mrtvoláci. A jsou tady s těma trpaslíkama vlastně v takový symbióze. Akorát jim občas daj hadr přes ksicht. Trpaslíci mrtvolákům, ne mrtvoláci trpaslíkům. Asi z estetickejch důvodů. Fuj! A jak jsem říkal, jsou tady i páni. A dost z těch pánů jsou přímo upíři. Fakt, nekecám. Ty teda ty hadry na ksichtě nemaj. Upír, vampýr, krvesaj, jak je komu libo, je vlastně takovej mocnej nemrtvák, většinou dlouhověkej, kterej si myslí, že je něco moc nóbí. Jako, že je víc

uctivě Bolbuch „Váš ctěný bratranec nám dal cenné informace, my jemu zdá se také....“

„Jak dlouho jste ve službách Viléma Hruďa“ přerušila ho ostře Brigit

„V řádech jednotek měsíců“

„Spíš tak 14 dní tři neděle...“ poopravil vůdce Růžička

„Co jste měli za úkol?“ opět je přerušila Brigit

„Máme obnovit obchodní vztahy, ale hlavně najít...“

„Obchodní vztahy se mnou?“

„No nikoliv, ale s s s říší“ dostával se Bolbuch do úzkých

„Co je Vám známo o Hruďech a co tady přesně dělali?“ zase ho Brigit přerušila

„Pokud je nám známo tak obchodovali, pokud je mi známo tak Jasran Hrud....“

Najednou se ozvalo hlasité chrápání, to Al-Rahem už nevydržel únavou dál držet oči otevřené a u stolu usnul.

„Co přesně Vám Vilém Hrud řekl?“ nepřijemně se dívajíc na Al-Rahema

„Že se mu vrátila z jeho syna pouze ruka“ odvětil Bolbuch a tvářil se omluvně

„A vy máte udělat?“

„My máme zjistit, co se s ním stalo a případně vykonat pomstu na panu Khazadovi“

„Vy tady posečkejte, Vy pane Bolbuchu pojd'te se mnou“ Bolbuch se s těžkým povzdechem zvedá a odchází s paní Brigit za do druhé místnosti. Za pár kol se vrátili.

„Mám pro Vás zajímavé překvapení“ prohlásil napjatě Brigit

Na to z postranních dveří vešli čtyři trpaslici s nosítky, na kterých je tělo a to hodí na jídelní stůl. Což všechny překvapí a odkryjí ho. Je to mrtvé tělo člověka, které má useknutou hlavu, tu položí na stůl, jeden z trpaslíků a otevře jí pusu, z které vyčnívají špičáky.

„Tak tohle to je člověk, kterého jste hledali“ zazní od Brigit

„A účastnil se nějak bojů?“ zajímalo Dwanyho

„Ano na straně Khazada. Jak vidíte tak se nám to komplikuje“

„Ano to vidíme“ přitakal Dwany

„Tady hrud mladší byl spojencem Khazada. Já jsem ho zabila“

„Vypadá to, že Hrud starší netušil co se tady děje. Alespoň nám to neřekl“ opravil se rychle Dwany

„Abych Vás dostala do obrazu z mého pohledu. Hrudovi v poslední době, přerušili veškeré

obchodní styky s ostatními pány, obchodovali už jen s Khazadem. V kobkách jsme našli další lidská těla, okolo třiceti, které nejspíš pan Hrud použil, aby se nasytil.“

„Jestli můžu, tak tím se leccos vysvětluje, ale Vilém Hrud patrně o ničem netušil“

„Zajímavé, ale u pana Khazada jsme našli velkou spoustu zlata, několik stovek prutů. Khazad si tohle množství zlata nemohl dovolit, na jeho území se nacházejí velice skromné doly, musel ho dostat za jiné služby“

„Paní, našlo se mezi těmi třiceti těly, některé, které nemělo paži?“ zajímalo Vredu

„To nevím“

„Tak o to víc bychom rádi dopadli Khazada, my už se utkali s muži pana z Hofardu a zajatec nám prozradil že jsou spojenci pana Khazada“ navázal Dwany

Chvilkové ticho rušilo jen hlasité chrápání Al-Rahema, kterého neprobudilo ani rádobý nenápadné pošťuchování Otakára Vesty.

„Tak to je zajímavá informace, teď když jsou Khazadovi síly rozprášeny, sice méně důležitá, ale jistě zajímavá“ poznamenala paní Brigit a pokračovala „Němčině Hrud mladší byl dle mého odhadu proměněn před 4 měsíci“

„Je běžné, že je člověk přeměněn v upíra?“ zajímalo Vredu

„Ono to není běžné ani u trpaslíka a u člověka jsme se s tím nesetkala“

„Takže určité hranice jsou nepřekročitelné“

„Ne, musíte vědět, že stát se upírem je vlastně výsada a vy toho nejste hodní“ rozhodně prohlásila paní ze Strže „mě jak se to jeví, tak pan Hrud Khazada uplatil“

„A nevíte, kam by mohl uprchnout po vašem vítězství?“ optal se Dwany

„To přesně nevím, ale víc Vám řekne můj kapitán, kterého jsme nechala v Khazadu, aby to vypátral. Kdybyste dokázali Khazada zabít bude jen ráda, jen počítejte s tím, že je opravdu silný.“

„Děkujeme za rady a mohli bychom dostat doporučující dopis, pro vašeho důstojníka?“

„Ano správce Vám ho vydá a dobrý lov a příště se zkuste vyspat“ s tím se s nimi paní Brigit rozloučila a odešla

Následně začali na stůl nosit jídlo a přišel i Maggir, s kterým Bolbuch projednal prodej zbylého zlata za drahokamy a stříbrné cihly na jednání se probudil Al-Rahem, kterého nějaký vytříbený instinkt probral na pro něj důležité jednání a i díky němu a jeho odhadu drahokamu byli Nurnští opět o něco bohatší. Někteří jedli svoji

otěhotněl Pamillu Pitkovou, takové postarší děvče, a tak z toho velkého baráku mazal. S holou řítí. Pěkně zpátky do chatrče. Sakra, proč o tom vlastně tady píšu? Protože mám vztek. Protože tenhle Zemikosa podělal v poslední době úplně všechno. Jsou za ním jenom průsery a ostuda. On k tomu sice vždycky měl tak nějak jako nakročeno, ale dal se většinou nějak ukočirovat. A věřte mi, že já o tom něco vim. Většinou. Třeba když chtěl kadit elfům do peřin. Stala se z něj taková karikatura jeho samého. Zoltar Krten měl vždycky velké plány. Být vůdce, mít vliv a peníze. Tohle chce ovšem skoro každý. Ale většina z nás má nějaké limity. A to je ta naše kompanie složená fakt z divnejch pošuků. Včetně mě. Prostě tak. Ale Zemikosa limity neuznává. Snaží se předstírat, že je pán, ale má myšlení obyčejného vidláka, který není schopnej myslet ani trochu dopředu. Takový jako on končej po drnem a ani nemrknu. A dobře jim tak. Ale Zemikosa je členem, dávným členem, našeho společenstva a vytvářel pracuje na tom, aby někoho pod ty drmy stáhnul společně s ním. Takže se teď spřáhlнул s Krasotkama. Ovšem takového Morda bere jenom jako živý štít nebo když potřebuje jeho hlas při nějakých volbách. Třeba starostenskejch, protože Zemikosa zatím dostával celkem pravidelně jenom jeden hlas. Svůj vlastní. Má na to žaludek. Nebo třeba teď mi novopečený vůdce Bolbuch soukromě, s takovým potutelným úsměvem prozradil, že se u něj Zoltar dosti neodbytně dožadoval, aby byl jmenován jeho zástupcem. Nebyl a tak ten drzej tvor zase mazal zpátky ke Krasotkům kout další plány. A hlavně zase začal do všeho kecat, aniž by o to někdo stál. Ale to dělal stejně vždycky. Takže tolik o Zemikosovi, který bude za chvíli stát na začátku jednoho z největších průserů od dob Mondragonského atentátu z třiatřicátého roku.

Takže se po ránu šikujeme k dalšímu pochodu tunelem. Teď se nacházíme v oblasti zvané Strž, kde vládne upírka, jistá paní Brigit. Měli jsme s ní nějaké jednání ohledně toho Hruďa a ještě nějakých dalších věcí. Dopadlo to dobře. Máme co jsme chtěli a ona taky. Tak proč se zdržovat. Bylo to takové to jednání na hraně. Já se ho, pravda, mnoho neúčastnil. Žij a nech žít. Co ti není rovno, po tom je ti hovno. Kdo se moc ptá, ten se moc dozví. Jsou věci do kterých se holt nepleteme a necháváme je být. Je dobré vědět kam patříme a kde máme hranice. Co si můžeme dovolit a co ne. Snad alespoň většina z nás. Doufám. I když mám občas pochybnosti. Hlavně když některý věci nebo některý bytosti zůstanou za těma vratama. Mrzutě

si balíme saky-paky, utahujeme si popruhy a dojíždíme mizernou snídaní. Já si teda nejsme úplně jistě zda je to snídaně nebo večere. Čas tady v podzemí plyne jinak. Rahem se s Korman zase dohaduje ohledně oleje do lucerny. Mord s mohutným řihnutím dopijí houbový kvas a do ruky si bere tříšáhové kopí. Bohové vědí jak ho tady všude protáhl. Vyrážíme jako obvykle v pochodové formaci, kterou už máme zažitou v krvi. A pak někdo hlásí, že chybí Zemikosa. Bezva. Nikde není. Nadáváme. Čím déle jsme na výpravě tím více náš jazyk hrubne. Je to tak vždycky. Přisprostlé narážky jsou ovšem tentokrát na místě. Mord se kření a prozrazuje, že Zoltar šel navštívit místní nevěstinec. On to teda řekl trochu jinak. I hanbince tady pod zemí mají. Pokrok nezastavíš. Ještě chvíli čekáme, ale pak vůdce velí k odchodu. Správně! Ať si nás ten chlívák dožene! Všichni oceňují vůdcovo rozhodnutí, jenom Korman trochu držkuje, že máme jít pana Prasáka hledat. Ale je osamocen. Všem dalším je totiž jasné, že za tohle si Zoltar může sám. Měl zůstat na cimře jako ostatní. Moc dobře věděl v kolik je odchod a že máme naspěch. Že musíme šturmovat. Ten prevít si myslí, že mu všechno projde! V tomto případě se jedná o učebnicový příklad nekázně a typický příklad Zoltarovy vzpurnosti. Tak ať se proběhne pěkně sám. Tohle hovado má sice ty nejvyšší ambice (minimálně o nich žvanit), ale nedokáže ani včas dorazit na sraz. Kdyby vůdce teď rozhodl, že na něj budeme čekat a shánět ho, tak by si podrýval vlastní autoritu. Takže jdeme!

K večeru docházíme uškobrtní na křižovatku. Ten večer berte v uvozovkách. Plán dne je splněn. Je tady opět to co se nazývá knajpa. K jídlu opět houby a krysí maso na několik způsobů. Bohové! Kde to jsem? A Zemikosa nikde! Takže spánek a ráno zpátky. Časový plán se v tuhle chvíli definitivně zhroutil. Bolbuch kysele rozhoduje, že se holt musíme vrátit. Cloumá s ním vztek. Je to na něm vidět. Zemikosa je přeci jenom družiník. A třeba se mu opravdu něco stalo. Třeba si chudák zlomil nohu když pomáhal starému trpaslíkovi s nůši. Což je blbost, protože Zemikosa by mu tu nůši rozslápl a následně ukradl a ještě by toho chudáka skopl do pangejtu, ale přesto ho musíme asi jít hledat. Takový je nepsaný zákon. Dávám vůdci za pravdu, ale jsem maximálně nakrknutej. Minimálně o dva dny víc v tomhle podzemí! Jít vzad nám na náladě nikdy nepřidá. Takže otáčíme, nadáváme a pachtíme se zpátky. Očekávám, že každou chvíli spatříme Zemikosův ksicht. Pak bude následovat nějaká ta drzost a žvanění o nějaký

přikázal Bolbuch

„No to ani nemůžu“ odvětil Snoggi a ukázal na blížícího Vredu „ten je úplně vědu“

„Tak si tady odpočineme“ rozhodl Bolbuch

„Pane starosto, mám Jonase vzít na hodiny tělocviku?“ škodolibě se optal Al-Rahem

„Ne o to nejde, tady jde o to, že pan Snoggi svým nezodpovědným zákrokem tady...“ začal Otakáro a nynější starosta Liskansorský.

„Ale já jsem přece nemohl tušit, co se stane“ hájil se Snoggi

„No možná by to chtělo příště naředit“ hloubal Zemikosa

„To určitě, poslouchajte tady mastičkáře“ rozožnil se Otakáro

„To ani nejde naředit, to je dávka pro pořádného trpaslíka“ snažil se vysvětlit Snoggi „ale jak koukám Jonas zkolaboval“

„Pane Bolbuchu mám pro Vás návrh, Jonas už nemůže jít dál a nechat ho tu nemůžeme, co kdybychom z těch holí co nese Korman, udělali nosítka a zkrátka ho nesli“ navrhl Snoggi „víte 8 hodin za den je opravdu málo, to se tam nedostaneme nikdy“

„No je to málo“ souhlasil Bolbuch „Z jeho holí udělat nosítka, to je skvělejší návrh“ zasmál se Al-Rahem

„Teď odpočíváme a pak zrychlíme, pane Snoggi“ dokončil rozhovor Bolbuch

„Hele mě nějak kolena nefungují“ stěžuje si Jonas

A tak se po 8 hodinách chůze rozhodli jít spát, Zemikosa mezitím seškraboval houby ze stěn, jestli v nich není magie. Otakáro mezitím vaří masitou polívku, o které ale Jonas prohlásil, že smrdí. Po chvíli odpočinku prohlásil, že už je mu líp a tak za hodinu a pul, se vydali dál. Tempo už bylo méně svižné, přesto se Jonas po 4 hodinách zhroutil k zemi.

„Já už nemůžu a nikam nejdu, celý den jdeme jak blbci“ rozhořčil se Jonas

„Tak jo jestli se po hodině Jonas zvedne tak odpočíváme“ souhlasil Bolbuch

„Já sedím, já se nehnu, tady se pořád někam de“

„Já si myslím, že bychom to kvůli Jonasovi odpočívát měli“ zvolal zadýchaně Al-Rahem

„To jako budeme bivakovat tady na chodbě?“ nevěřil vlastním uším Otakáro

„Třista sáhů je odpočívadlo“ ozval se Snoggi

„No tak za třista sáhů odpočíváme“

rozhodl Bolbuch

Zemikosa a Korman vzali mezi sebe Jonase a i přes jeho protesty ho vlekli 300 sáhů, kde se Jonas zhroutil.

„Tak si tu odpočiňte, já skočím sehnat nějakou mast na nohy“ prohlásil Snoggi a s tím zmizel

„Já žádnou mast od něj nevezmu“ skoro zařval Jonas

Pak už jen všichni odpočívali a spali. Po 3 hodinách se Snoggi vrátil.

„Mám tu mast, pane Jonasi, ta Vám určitě pomůže“

„A z čeho je ta mast a tu jste dělal sám?“ podezřívavě se zeptal Otakáro

„Z hub, řas a krys a mám ji tady od vesničanů, používají jí ženské“

„tak já to zkusím“ ozval se Jonas a sundal si boty a kalhoty.

Snoggi odzátkoval lahvičku s mastí, z které se vyvalil plesnivý smrad a začal mazat Jonasovi nohy.

Vreda hned pookřál. Zbytek družiny se o to vlastně ani nezajímal, krom Otakára a Bolbucha. Al-Rahem se Jonasovi nepokrytě smál.

„Si pamatuju, kdysi dávno když jsem vstoupil do družiny tak se po večerech pouštěl obraz Zeleny, dneska se díváme, jak trpaslík maže elfovy nohy. To je, to je úpadek“ povzdechl si Otakáro

„Takovej Trindinovskej pohled“ potvrdil Bolbuch

Za postupného slovního pošťuchování se uložili ke spánku a o půlnoci po osmi hodinách se probudili, najedli se, někteří z vlastních zásob a někteří jedli houby od Snoggiho. A pak se vydali křivolakými, úzkými a nízkými tunely k paní ze Strže. Po hodině cesty se cesta rozšířila, takže se už šlo pohodlně, potkávali i vesnice a na cestě sem tam vesničany táhnoucí houby a rudu. Po pěti hodinách začal Jonas zase zaostávat.

„Já už nemůžu“ zvolal Jonas „Ještě hodinka a utáboříme se“ povzbuzoval Snoggi

„Já bych to zapíchl, mě opravdu pálejí nohy“

„Přesně, proč by jsme nemohli dát pauzu? Co tím zrychlíme?“ přidal se Al-Rahem „vždyť jsme na pochodu už 14 hodin“

„Hele vydržte to do nejbližší hospody“ přemlouval je Bolbuch

„Tak já s ním zůstanu“ nabídl se hned Al-Rahem

„A já už vážně nemůžu“ fňukal Jonas

zbraně a jdou do nás. Žádný postavení, žádný krytí, tohle je šílený promíchanej boj, kde bojuje každé sám za sebe. Neváhám ani na okamžik. Tady nejsem nic platnej, leda jako živě štít a na to se mám moc rád. S pomocí magie se přenáším za hlavní bránu. Hodlám se pokusit zajistit jedinou únikovou cestu. Protože pokud se někdo probíje z nálevny, tak stejně budeme prchat. Povedlo se. Jsem v temném tunelu. Jenom chladnou hlavu! Předemnou ozařují dva železné koše hlavní brány. Je našťástí otevřená a šestičlenná hlídka trpaslíků se u ní poflakuje. Zatím nezaznamenali počínající bitku v nálevně. S otevřenou únikovou cestou se cítím lépe, nepřátele mám jen před sebou. Světlo, lektvar, kuše a jedovky. Hlavně ty jedovaté šípky. A už jsou dva na zemi! Teprve teď reagují na řev v nálevně a běží tam. Takže jsou stále zády. Prásk, prásk! A další dva! Zbylí se otáčejí a běží na mě. Sekery v rukách. Ale jsou daleko. Svist! Další! A posledního jsem sejmul pár sáhů ode mě. Vracím se chodbou zpět k nálevně. Brána je zajištěná, ale z nálevny se ozývá šílený řev a ryk boje. A náhle vidím další tři nepřátele v chodbě. Tak už se sbíhají i z útroby Strže! A jdou po mně! Koutkem oka spatřuji Rahema. Takže taky vypadl včas z nálevny. Něco mrsknul na zem a zhmožňuje postavu z hlíny, kterou posílá na ty tři. Uf! To je zdrží a já můžu střílet dál. Náhle si uvědomuju, že moje zásahy nejsou tak účinné jako před chvílí. Jasné, mrtvoláci! Zase ten šílený podzemní mix. Stejně střílím dál těma samejma šípkama. Třeba nahmátnu i nějakou stříbrnou. Hliněný panák se ukázal sakra užitečný. Ty tři zaměstnal a já měl čas je všechny postřílet. Náhle si uvědomuju, že řev v nálevně postupně ustává. Běžím tam, přibíhám i Rahem. Je nezraněný. Od začátku kormanovský tragédie uběhlo sotva pár okamžiků. Čas se strašně smršknul. Hulákám, že brána je zajištěná a nahlížím dovnitř.

Bohové! V šíleném propletení se tam válejí snad všichni co tam zůstali. Naši i jejich. Jedině kdo stojí nepatří ani k nim ani k nám. Idiot Zemikosa! Vidím rudě a řvu na něj spršku nadávek a přitom kroužím pohledem po tom tratilišti. Táhle leží Mord s rozdrčenou hlavou. Ubohý Morde. Tak Korman rozsekl situaci a tobě rozsekl leb! Vůdce Bolbuch je na kusy, za stolem leží i Korman a Růža padl obličejem na nějakýho trpaslíka. Tuhá je podle všeho i ta mrcha Brigit. Rahem zírá společně se mnou na tu spoušť. Zoltar kutí cosi u Bolbucha a oznamuje, že bude žít. Snad. Netuším co si o tom mám myslet. Nemá náhodou na mysli nějaký život po životě? Jak to jako myslí? Na čí je vlastně straně? Náhle se za mnou ozývá známý hlas. No,

jasně. Wreda, neviditelný Wreda, který celý masakr přečkal zřejmě někde v koutě. Ani se mu nedivím. Tohle není zbabělost. Tohle je závan rozumu v tyhle šílené době. S Rahemem zjišťujeme stav našich ostatních. A ejhle! Růža slabě dechá a to samý i Zlotě. Mord je ovšem tuhej jak poleno. Zemikosa ovšem začíná žvanit a rozdávat ty svoje pitomý rady. Takový ty přitroublý rady tetky Radky. Jako že musíme být dobrý a dobře zvážit situaci. Tohle mu vždycky šlo. Mlátit prázdnou slámu. Místo aby padl na zem a kál se, nebo byl alespoň zticha. Nějak rychle zase překabátil. Ignoruju ho. Nebo se o to snažím. Jeho žvanění mi ovšem náhle připomnělo jednu důležitou věc. Dyt' já jsem vlastně zástupce. Zástupce rozsekaného Bolbucha, který ovšem prej bude žít! Dochází mi, že musím převzít iniciativu, protože jinak nás Zemikosa může zase nasměrovat do nějakýho průseru. A hlavně mu nevěřím! Bohové vědí pro koho teď dělám. Ještě před chvílí se tady muchloval s mrtvým masem a teď to tady snad bude organizovat! Klasické vzpupnej Krten, který nikdy neměl ani špetku pokory a kterýho stará Krtena nenaučila držet hubu! Takže jo! Musíme vypadnout, zbrat přeživší a zmizet. Brána by měla být volná. Je to k ní několik desítek sáhů. Dokud se sem nezačnou sbíhat další ozbrojenci ze Strže. A že jich tam asi bude. A pak nám osud buď milostiv. Domlouvám se s Rahemem a Wredou, že bereme raněný a padáme. Náhle Wreda vykřikl, že se blíží další tlupa. Z lůna Strže. Nechal v chodbě prozřívavě hlídat Puklinu. To je ten jeho havran, se kterým je schopnej udržovat kontakt na dálku. No jo, čaroděj. Nesmíme se nechat zaskočit v nálevně. Žádám Wredu, aby ten jeho Puklina upřesnil tu tlupu. Ozbrojenci nebo čumilové? Rahem posílá toho svého hliněného panáka vstříc tomu davu. Obětuje ho, abychom získali snad trochu času. Dobřej nápad. Pak začne táhnout s Wredou Bolbucha ke dveřím nálevny. Trpaslík je strašně těžkej a navíc v brnění. Jde jim to ztuhá. Úplně stejně jsem na tom s Růžou. Zápolím s tím hobitem a přefezávám mu popruhy na torně. Ta tady musí zůstat, bez ohledu co v ní je. Aspoň tak. A už ho táhnu. Zemikosa bere Zlotěho a najednou začne ječet, že musíme taky vzít jejich věci. Jistě, pitomče! Venku kluše pomstychtivej dav, za chvíli nás možná budou lynčovat a my se budeme starat o nějaký věci! Majeteček, kořist, ty naše věcičky, pečlivě syslený dlouhý léta! Tak na tom Krtenovi záleží ze všeho nejvíc! Posíláme ho kolektivně tam kam patří. Přisahal bych, že v tu chvíli bezduchý Korman zbledl ještě víc. Stejně odtud nedostaneme asi ani všechny! Asi určitě. Vyvlékáme bezvládná těla na

moje sestřenice Brigid zůstala“ odpověděl Rumbuk „Mohl, byste nám pro ni dát průvodní list? Aby věděla, že jste od nás“ zeptal se Bolbuch „No hmm“ přemýšlí Rumbuk „Anebo jinak je něco co pro Vás můžeme udělat? Předat vzkaz paní Brigid?“ šel na to jinak Bolbuch

„To ani nepotřebuju, ale můžete pro mě něco udělat, co potřebuju je informace, jak se k této situaci tady staví baron Halloran“

„Pan baron je ve vnějším světě vnímán jako ochránce Dormalu“

„Uh, tak to je... No to...“ po chechtl se Rumbuk

„Tak to je vnímán ve vnějším světě, to samozřejmě nemá nic společného tady s tím uvnitř“ rychle řekl Al-Rahem

„Je to dáno tím, že má z obchodu s Dormalem nemalý peníz a chce to zachovat“ pokračuje se svojí rozváznou mluvou Bolbuch „to je asi jeho hlavní postoj od kterého se vše odvíjí“

„Já se ale ptal na to jak se baron tváří na situaci tady, ne jak ho přijímají venku“

„Chce zachovat tu stoletou dohodu, kterou uzavřel Gwendaron s Dormalem“ děl Jonas Vreda

„Má zájem na statusu quo. Chce, aby se tu udržel pořádek, ale těžko sem pošle vojáky“ doplnil Al-Rahem „a vy chcete vojenskou výpomoc?“

„Vojenskou výpomoc ani ne, ale jde mi o to, že pan baron sem poslal pár lidí a mě by zajímalo, jak se na tu situaci tváří tady, protože ty lidi se mu nejspíš nevrátili“

„Tohle asi není nic, co by byl pan baron s námi ochoten řešit“ odpověděl Bolbuch „to co my víme tak že pan baron chce zachovat obchod a tudíž mít v Dormalu co největší klid. Je otázkou zda by pan baron nebyl ochoten v rámci obchodních vztahů neupřednostnit obchodování s trpaslíky s teplou krví před obchodováním s nemrtvými lordy. To je ale jenom moje spekulace“

„Byl by schopen v rámci zachování obchodu i podpořit“ doplnil Al-Rahem

„Dobře, toto necháme zatím stranou“ zklamaně poznamenal Rumbuk „Nějaký průvodní list pro paní Brigit Vám dám. S tím Vám pomoci můžu“

„To bychom byli vděční“ odvětil Bolbuch

„Je něco co můžeme udělat pro Vás“ zeptal se Zemikosa

„Jestli je něco co můžeme udělat, my samozřejmě nemůžeme radit panu baronovi, ale

jestli si přejete, abychom na něj v nějakém směru zapůsobili, to můžeme zkusit“ navázal Bolbuch

Rumbuk dlouho přemýšlí a prohlíží si čtveřici před sebou

„Jak dlouho děláte pro Hrudý?“ otázal se nakonec

„Nedlouho, není to v řádu let“

„Takže si vás vysloveně najmul proti Khazadovi?“

„Přišel o svého syna, o další dvě výpravy, tak si najmul nás“ souhlasil Al-Rahem

„Neměli bychom zapomínat na ekonomický aspekt naší výpravy“ snažil se zachránit zdání obchodníků Bolbuch

„Ano ano, ekonomický aspekt“ pousměje se Rumbuk „s čím byste mi mohli pomoci“ přemýšlí dál nahlas

„jestli máme předat zprávu panu baronovi anebo se s ním chcete setkat...“ napovídal Al-Rahem

„Ano mohl bych pro něj napsat dopis, který byste předali. Dále by mě zajímalo, když porazíte pana Khazada, abyste ho před jeho smrtí vyzpovídali a dozvěděli se jeho plány, které měl, než opustil svou pevnost“

„pro to by asi bylo nejlepší, kdybychom se nějak mohli zorientovat v situaci, zatím víme, že zde probíhá konflikt, mezi studenou a teplou krví“

„No to tak docela ne“ skočil Al-Rahemovi do slova Rumbuk

„Aha no a to bychom se potřebovali zorientovat v tomto konfliktu, abychom věděli s kým jednat“

„Ten konflikt probíhá hlavně uvnitř říše, tady nás se to týká okrajově. Třeba s panem Khazadem i když to byl můj nepřítel, tak jsme neměli nějak zvlášť napjaté vztahy. My jsme vzdálení příbuzní hlavních aktérů“

„A hlavní aktéři jsou kdo?“

„Hlavní aktér je třeba můj strýc, ale víc Vám neřeknu, protože je to vnitřní záležitost říše a Vás se netýká. Královským výnosem jen pár z nás s Vámi může mluvit a obchodovat. Hlavní spor s Khazadem nemáme ani tak kvůli konfliktu uvnitř říše, ale protože se zachoval dost neobvykle a proto jsme se proti němu spojili a i mě se to moc netýká, spíš je to záležitost severní části“

„Ale pan Khazad měl, spojence. Pana Gordana z Hoffardu, alespoň jak se k nám doneslo“ prohlásil Bolbuch

„Aha Gordan z Hoffardu, zajímavé a jak jste se k takové informaci dostali?“

„Dozvěděli jsme se to, při té příležitosti, když nás jeho muži přepadli, pokusili se zabránit

zase honějí a hlavně dohánějí. A že jich je okolo patnácti. Prcháme, ale vzdálenost se postupně zkracuje. Trvá to asi směnu. Jonas sípe, začíná mlít z posledního. Zaslechnu jak proklíná Zemikosu. Musíme zastavit a připravit se k obraně. Poslední obrana. Připadám si jako vyslanec civilizace, které nese posvátný světlo do bezednejch tunelů. Ale prdlajs. Připadám si jako poslední zoufalec někde v krtinci. A už se blíže. Dvě vlny. První vede samotnej krvesaj s asi sedmi trpaslíky v železe. A hned za nima se sune asi šest dalších. Hadry přes ksicht. Mrtvoláci. Když teda nepočítám pana Upíra. Dopřič! Nechávám je dojít a metám. Metám tu housenku. Nebyl to zrovna elegantní hod, ale byl přesnej. Břink. Sklo se roztržilo o zem a ven se vyvalil oblak jedovatého svinstva. Trpaslíci v železe padaj jak hrušky. Většina jich umírá hned, jenom dva se potácej a zvracej. Na malou chvilku mě zaplavuje vlna euforie. A hulákám na ně něco o tom, že jsem je varoval. Vystřízlivění přichází vzápětí. Upír i ty ostatní nemrtváci útok přestáli bez nějaký újmy. Podíváme se na sebe s Jonasem. Tak to je konec, teď už každé sám za sebe. Puklina sesílá blesky, ale je to spíš takovej marnej pokus o vzdor. Jonas vyvolává nějaký kouzlo a já v poslední chvíli opět uskakuju před krvesajovou magií a zdrhám. Otáčím se a vidím, že to čaroděj nestihl. Krvesaj ko přetáhl strašnou ranou a Jonas se zhroutil na zem.

Běžím, běžím co to dá. Odhazuju jeden vak. Myslím, že v něm bylo nějaký stříbro z kořisti. Kašlu na ní. Ulevilo se mi a pádím dál. Mám pocit, že se vzdaluju. Běž! Běž hobito! Vzdaluju se, prchám tunelem v polotmě. Jsem sám. Náskok se pořád zvětšuje. Začínám popadat dech, ale doufám, že se ta zrůda na moje pronásledování už vykašlala. Běžím. Musím zvolnit, ale pokračuju. Odhaduju, že jsem uběhl alespoň půl míle. Pokračuju dál. Bohové, tak ne! Je to všechno zase na hovno! Zase toho upíra cejtím v zádech. Je možná pomalejší na krátkou vzdálenost, ale má vytrvalost věků. Neúprosně se zase přibližuje. Nedá pokoj dokud nás všechny nedostane! Snímám kuši z ramene. Žene ho pomsta, mě zase strach a vztek. Začínám plést nohama. Otáčím se, chystám si lektvar a beru si kuši a stříbrný šípky. Musím se mu postavit, nechci se nechat dorazit ranou do zad. A už je skoro u mě. Ten jeho nemrtvej doprovod už s ním není. Zastavuje se na několik sekund a znova mě vyzývá ke kapitulaci. Očividně nás ten mrtvolák chce dostat raději živý. Na co? Proč? Mám z toho hrůzu. Odpovídám mu něco v tom smyslu, že už toho bylo dost a ať se na to vyserem. Nepřibližuje se,

vyhrožuje. Náhle mi dochází, že se ke mně nějak nechce úplně přiblížit. Udržuje si distanc. Jo! Dyt' já ještě ve Surži přečetl ten svůj ochranný svitek. S magickéjma formulama proti nemrtvákům. Bylo to spíš takový zoufalství. Snaha být důkladnej a nic nezanedbat. Není to nic složitého takovej svitek sepsat. Stačí trocha surový magie a pak zvolit ty správný slova. Ale napsat skutečně dobrou svitek, to už chce trochu kumštu. Může záležet i na pořadí těch slov. A někdy i na dikci se kterou to pak přečtete. Hlavně musí být ten text co nejkratší. Číst ve stresu půl knihy je nepraktický. Je to vlastně takovej hlavolam, který musíte dobře složit a zároveň taky taková alchymistická poezie. Snad by šlo říct, že pak nemrtvákům nabouráte psychiku. Vytvoříte v nich odpor. Mluvit o psychice u zombie nebo kostrouna je samozřejmě problematický, ale i ti nějakou mají. Sice zvířecí, ale mají. Vždy. Někdo jako emoční bod. Upír taky. Je to vlastně taková zátěž, kterou si nesou ještě z minulého světa. Jenomže upír s emočním bodem dovede mnohem lépe pracovat. Dovede ho potlačit, ovládnout. Jak kdy, jak kde a jak který. Tenhle svitek jsem očividně sepsal dobře. Jsem dobrý spisovatel. Zírá na mě a oči mu planou. Vlasy mi vstávají hrůzou. Ohmatává si mě, hodnotí. Jenom se teď nesesypat. Nemám s tím incidentem nic společného. Uznávám, že je to naše vina. Omluvám se. Ale zároveň mu opakuju, že se rozhodně nenechám sebrat a ať mě moc netlačí do kouta. Že dovedu být taky zlej. To, že jsem řekl? Zuří, ale pak se ptá co hodlám dělat. Dokud se mluví, tak je to dobrý. Hlavně aby to vydrželo. Oznamuju mu, že hodlám odsud vypadnout a říkám pravdu. Co bych tady taky dělal? Tohle je jiné svět. Sem nepatřím. Ještě jednou se na mě pokusí něco seslat, ale nevychází mu to. Na oplátku na něj namířím kuši. Takhle ne, dědku věkovitá! Takhle ne! Nezkoušej to! Teď se rozejdeme a každé půjdeme svojí cestou! Tak běž! Uf, tak tohle byly snad nejhorší chvíle mého života. Dělam krok dozadu, pak druhý..., třetí... Jestli se teď pohne za mnou, tak budu muset střilet, protože to bude znamenat, že dohoda padá. Nepohnul se a obrací se zpátky. Vzdalujeme se od sebe. Tak jo a teď se hlavně nesložit. Odcházím do tunelu.

Jdu co to dá. Několik mil. Cestou se stále ohlížím, ale za mnou je klid. Opřel jsem se o zeď a důkladně jsem se vyzvracel. Následek stresu a pití lektvarů, který vám vždycky rozhodně žaludek. Vyplachuju si pusou vodou z měchu. Tluče mi srdce a hučí mí v hlavě. Tak snad je konec tý šílený honičky. Doufám. Začínám přemýšlet co dál. Někde přede by snad měl být Rahem. Pokusím se

toho moc nevšímali, naštěstí byli trpaslici na pravé straně zaujati vodní bytostí a krom jednoho, který si vyměňoval rány s Jonase, si nikoho jiného nevšímali. Po chvíli se je podařilo dobít.

Nad bojištěm zavládlo ticho, do kterého se ozývalo sténání a nařikání trpasličího kladivonoše, kterého v předchozí bitce, ubit do bezvědomí Zoltar s Dwany. Ten se teď probral a zjistil, že je ještě částečně spálen od ohně, jednu ruku měl úplně zčernalou. Zatímco ostatní prohledávali mrtvé a snažili se na hromadu, začal Bolbuch s výsledkem, jenže zjistil, že Trpaslík umírá a už jen chroptí. Al-Rahem ho proto namazal masť, která mu zacelila rány po spáleninách, a byl schopen mluvit. Moc z něj ale nedostali, zjistili, že na něj zaútočil upíří lord Gordan z Hofardu. Netuší ale proč, snad to byl omyl. Mezitím začal Mord a Zemikosa mrtvým sekát nohy, aby už nevstali a nemohli je pronásledovat, nakonec přišel na řadu i zajatý trpaslík, nejdřív ho ale Zemikosa probodl. Pak se vydali na cestu.

Po čtyři sta sázích minuli širokou odbočku na Hofardov, po dalších 9 hodinách chůze se zastavili na odpočinek v hostinci u Zelené nohy. Vůdce došel k přesvědčení, že vlastně nemusí dodržovat den a noc, protože tu je stejně tma a družinu po 9 hodinách zbudil, což bylo ve dvě ráno a pokračovali dál. Minuli odbočku na Strž a Khazad, kde si na chvíli odpočinuli a už je vůdce hnál dál. Po dvou dnech usilovného a vyčerpávajícího pochodu, který si snad užíval jen vůdce, stanuli před trpasličí pevností Oblíkov.

Vstup chránila obrovská dřevěná vrata pobitá železnými pláty, po stranách ze skal vystupovaly dvě sochy trpaslic, které třímaly nad vchodem korbel. Stráž u brány na nic nečekala a vpustila je dovnitř, jejich velitel je doprovodil až do paláce, kde sídlil lord Rumbuk. V paláci dostali možnost se umýt a pak dostali najíst a v jídelně počkali, až budou uvedeni před lorda Rumbuka.

Po dvou hodinách pro ně přišel honosně vypadající trpaslík v dlouhém kabátě, který přišel Vestu Otakárovi náramně vtipný a začal si ho proto dobírat, což mu nebylo po chuti. Odvedl je před dřevěnou bránu pobitou zlatými deskami, na kterých byli válečné motivy. Brána se otevřela a ocitli se ve velkém sále, na jehož konci byl stupínek, na jehož konci sedí na trůně trpaslík. Družina se uklonila a přistoupila blíž.

„Vítejte“ uvítal je lord Rumbuk „s čím pak přicházíte do Oblíkova?“

„Přicházíme sem především za obchodem“ ujal se slova Bolbuch „také bychom rádi vyřešili jednu věc, kterou nás pověřil pan

Hrud“

„Hrud už se tady dlouho neukázal“

„Ano protože byl zaměstnán s obchodem s panem Khazadem“

„Ano ano, vím o tom, vy obchodujete s každým“

„My ne“ prudce se ohradil Dwany

„My samozřejmě ne, ale pan Hrud ano“

poopravil Bolbuch Růžičku a zle se na něj podíval, že mluví

„ Vy snad k panu Hrudovi nepatříte?“

podívil se té náhlé obrátce Rumbuk

„ Ano patříme, ale problém je teď s Khazadem, protože nejstarší syn pana Hrudu se nevrátil“ pokračoval Bolbuch „ a jestli to dobře chápu tak tady v podzemní říši, dochází k nějakým rozbrojům“

„ Hmm ano, ale nic čím byste se museli znepokojovat“

„ No bojíme se, jestli pan Hrud prostřední nebyl do tohoto zatažen, protože existuje podezření, že je po smrti, protože jeho otci se vrátila část jeho syna“

„ Jak část? Jako že přišel? Nebo co?“ zaskočeně se ptal Rumbuk „ jo aha“ došlo mu po chvíli

„A motiv tohoto činu zůstává neznámý, a my bychom rádi věděli, co se tam vlastně stalo, myslíte si, že by bylo možné si o tom pohovořit na soukromé audienci?“

„Hm dobře správce Vám řekne kdy“

„Bude nám velkou ctí“ uklonil se Bolbuch a odešli.

Ven je vyvedl správce. S Bolbuchem se dohodli, že společně s Al-Rahemem, projednají prodej zlata a ostatní že můžou zůstat na pokoji anebo jít do města. Což Otakára už tradičně zmátlo a ptal se, kde to město mají, když žijí jen v podzemí. Na to už správce ani nereagoval a odešel s Bolbuchem a Al-Rahemem.

„Musím teda říct, že je to nezvyklé, aby Hrudovi poslali trpaslíka“ spustil po té, co vešli do bohatě zdobené místnosti správce „ to už vypadá, že se to venku lepší“

„Ano venku se to lepší každým dnem“ přitakal Bolbuch

„ No vy jste zatím první morčata. Ale přejděme k obchodu, kolik toho máte?“

Al-Rahem sáhl do pytle a začal pomalu vyndávat zlaté cihly na stůl

„První, druhá, třetí a čtvrtá“ počítal nahlas

Když si byl správce jistý, že víc toho nebude, byl docela zaražený „Přišla chudoba?“

bez slůvka rozloučení

a fakt, že tady není

bolí jako puklý vřed

Miloval jsem paní Květ

a to je příběh celý -

kdybyste se chtěli

taky zamilovat do brunet

Novinky liscannorské 1086

22.5.1086 se Nurnská družina navrátila z další pouti za slávou a bohatstvím pod vedením veterána Bolbucha. Pro zajímavost dodávám, že se jednalo již o stoosmou výpravu v historii naší kumpanie. A o slávu a bohatství tentokrát věru nešlo. Kraj ležící na severní hranici Gwendarronu u moře byl až do dnešních časů znám především jako těžko přístupná hornatá oblast, které se východně vyhýbá hlavní obchodní cesta. Družina byla požádána, aby v těchto končinách pátrala po zmizelém obchodníkovi jménem Hrud. Ale ukázalo se, že nikoli v horách, ale pod nimi. Družina se tak ocitla v jakémsi světě pod světem. V království Dormalském. Na tak obrovské podzemní prostory zatím nikdo z nás nenarazil. Desítky mil monstrózních chodeb, místa určená k obývání, křižovatky a sály, ba i celé pevnosti. A to vše stavěné jako jakási obdoba našeho světa, který dobře známe. Impozantní dílo zde za staletí postavili jeho obyvatelé trpaslíci. Tedy trpaslíci a pak také nemrtví. Zvláštní svět. Dokud se družina držela svých zavedených pravidel, byla schopná i v těchto podmínkách odvádět dílo hodné její pověsti. Pak se však situace zcela zbytečně vinou některých nezodpovědných jedinců tragicky zkomplikovala a vše dospělo až do brutálního konce. Kroll Mord padl v beznadějném boji, větší část družiny upadla do zajetí a pouze dva družiníci se spasilí útekem. Zajatci se ocitli v upířím doupení a byli propuštěni až za dlouhé týdny, někteří i za ponižujících podmínek a všichni oškubaní až na kost. Navíc vůdce Bolbuch přišel o levou paži, Zoltar o prst a Korman Zlotě byl nakažen těžko léčitelnou ohavnou chorobou. A všichni si jistě odnesli i chmury na duši. Za to, že družina nakonec dělila i nějakou kořist, patří dík především Al-Rahemovi. Závěr výpravy bych neváhal přirovnat k armidenské tragédii z roku 1043.

Za hlavní problém, vedoucí ke kolosálnímu průšvihů této výpravy, však považuji

děletrvající skutečnost, že část družiny odmítá respektovat přirozený řád světa. Alespoň ve vztahu k nemrtvým. A obávám se do budoucna, že ani tento kopanec, který družina v Dormalu dostala, k nápravě v blízké budoucnosti nepovede. Utvrdil mě v tom především "proslov" Zoltara Zemikosy během dělení toho mála, co si družina z výpravy přinesla, a který bych ve stručnosti přirovnal k pověstnému džberu špíny.

Starosta obce ihned po návratu z Dormalu zbavil Kormanu Zlotěho liscannorského občanství. Za drastickým opatřením jsou preventivní důvody. A to jak bezpečnostní, tak i zdravotní. Bohům žel je v současnosti Kormanův stav nejasný a proto není možné tolerovat jeho pobyt v obci. Pokud v budoucnu v této smutné záležitosti dojde ke změně, bude občanství Kormanovi ihned navrženo.

K 1.6.1086 bylo uděleno občanství panu Zifnabu Lenthanovi. Kudůk splnil všechny podmínky k jeho udělení. Gratulujeme.

2.7.1086 přiběhla v podvečerních hodinách ke starostovi obce paní Wulpin Zivrilová s tím, že se doposud domů nevrátil její manžel Lambard, což se prý doposud nestalo. Starosta vyhlásil pátrání po zmizelém lovcí a občané začali v rojnici pátrat v lesích severně od Liscannoru, neboť tam byl Lambard spatřen naposledy. Pátrání přerušila noc, ale hned zrána se pokračovalo dále od obce. Nakonec to byl Jonas Wreda, který Lambarda našel. Mrtvého a pod skoleným medvědem. Během lovu, který byl hlavní obživou manžela Wulpin Zivrilové, zřejmě Lambard narazil na osamělou šelmu a toto střetnutí se ukázalo jako fatální pro oba.

Lambard Tehalský přišel do obce v roce 1050 a pojal za ženu Wulpin Zivrilovou. Nebyl nikdy s družinou na výpravě, ale byl po dlouhá léta pevnou součástí obce Liscannor. Jeho tělo bylo 5.7.1086 pohřbeno na obecním hřbitově.

Starosta obce zároveň upozorňuje na zvýšenou opatrnost v okolí obce s ohledem na výskyt medvěda, který jinak v těchto končinách nebyl již delší dobu spatřen.

Na sklonku léta byl tradičně sklizen Jantern. Úroda tento rok nebyla veliká, ale i tak dva plody přinesly pěkných 4 500,- zlatých do obecní pokladnice.

uvěřit, že tu může někdo žít a přel se s Bolbuchem o tom jak se tu žije. Bolbuch byl vyloženě spokojený.

Když tak procházeli vesnicí, vykoul z jedněch dveří trpaslík oblečený tak říkajíc podomácku.

„Dobrý den“ pozdraví slušně Dwany Růžička

„Dobrý den“ pozdravil slušnou obečtinou trpaslík

„jak je daleko odbočka...“ začal Al-Rahem

„Ještě daleko, tady nemá cenu se ptát“ přerušil ho Bolbuch který se cítil v podzemí jako doma.

„A už jste nějaký lidi viděl“ optal se zvědavě Dwany

„Sem tam procházíte, procházíte no“

„Jak daleko je odbočka na Oblíkov“ nedal se odradit Dwany, Bolbuchovým mudrlanstvím

„Tři dny je odbočka daleko“ odpověděl trpaslík a za zády se mu linulo světlo z lucerny

„A odbočka ke Khazadovi je dál? My jsme totiž nedostali...“

„Khazad, Khazad „ přemýšlí trpaslík a drbe se ve vousích „ to je blíž“

„Khazad je blíž, oblouk dál“ zkonstatoval Al-Rahem „ sbohem a děkujeme“

„Náhodou ozbrojenci netáhli tudy nedávno“ kroutil hlavou Dwany, nad tím jak ho pořád někdo vyrušuje

„Ne my jsme daleko“ kroutil hlavou obyvatel vesnice

„A kdo s kým válčí? Nevíte náhodou?“

„Hmm ňáký pání valčej spolu. My jsme pod ochranou krále, takže nás se to netýká“

„A král stará se dobře?“ zajímal se Vesta

„Jo nepřekáží“ pokýval hlavou trpaslík

„Král nepřekáží“ nemohl uvěřit svým uším Rahem

„A nemáte nějaké zlato? Já mám kameny na výměnu“

„A jaký máte kurz?“ ujal se vyjednávání Rahem

„No dal bych Vám...“ v duchu počítal trpaslík „chvilku mi počkejte“ a odběhl dovnitř. Za chvíli vyběhl ven a v ruce měl 5 kamínku v hodnotě 350zl „Tak tohle bych vyměnil za vašich 200zl“

„No my si to ještě rozmyslíme. Se ještě vrátíme“ promluvil Mord

„No to doufám, že se vrátíte“

„Jak doufáte“ zarazil se Otakáro

„No v poslední době se nikdo nevrátil, je to tam strašně nebezpečný, to si ani nedovedete představit“ začal vykládat a rozhazovat rukama „ Byli tam větší a víc jich bylo a i ozbrojenější a nikdo se nevrátil. Můžu Vás i tady ubytovat a kameny Vám seženu a nemusíte nikam dál chodit.“

„A jak se jmenujete dobrý muži“ ptal se AL-Rahem

„Rody. Rody Ghuz se jmenuju“

S Rodym se rozloučili s tím, že se cestou zpátky určitě zastaví. Kousek za vesnicí, která měla asi 25 dveří, jinak ani domy nebyli poznat, viděli odbočku, kde po 20 sázích byla kamenná ohrádka pro domácí zvířectvo. Ve které pobíhala, krysám podobná zvířata.

Pak se vydali dál, po dalších 4 hodinách se v jednom odpočívadle uvelebili a uložili se ke spánku.

Po vyspání se vydali dále na cestu, která po chvíli začala prudce stoupat, na vrcholu si všiml před sebou rozsvícených hub. Po chvíli si všimli, že uprostřed cesty sedí na kamenech skupina trpaslíků, kteří je nechají ještě chvíli jít, a pak jeden z nich vstane.

„Stát! Kdo ste? Co tu chcete? Někdo předstupte“ zvolal vedoucí trpaslík a rozešel se k družině

„Já du“ prohlásil vůdce Bolbuch a taky se rozešel.

Oba se setkali zhruba v polovině, to znamená 20 sáhu od svých druhů.

Bolbuch si všiml, že trpaslík který k němu přišel je zakut v plné plátové zbroji, i ostatní trpaslící byli v plátech, jen několik jich mělo kožené zbroje a kuše.

„Tak s kým pak to dete? Co jste zač?“ optal se trpaslík

„Obchodníci. Jdeme pro kamínky do Oblíkova, je cesta volná?“ odvětil Bolbuch

„Cesta je volná. Do Oblíkova. Hmm“ dumal trpaslík „do Oblíkova, tak to Vás asi rádi doprovodíme“

„To budeme rádi“

„Výborně, akorát jedna věc, chlapi jsou trochu nervózní“

„Aha proč?“ podiví se Bolbuch

„No to víte, dost se to tu mele, tak aby nedošlo k nějakým zbytečným nedorozuměním...“

„Jen tak mezi náma, něco proti pánům?“ spiklenecky se otázal Bolbuch

„Jo pánové se rvou mezi sebou, ale hele my jdeme taky do Oblíkova, jen počkáme na naši druhou skupinu“

„No to my ale zase tolik času nemáme“

to samé napadlo Otakára a tak povolám posledního elementála, aby mu pomohl a sám se vracím dovnitř. A vidím jen totální jatka, ale už je možnost se zapojit a pomoci. Po chvíli je konec a jen nevěřičně koukám co se stalo, hlava mi to pořád nebere. Z našich je na nohou vlastně jen Zemikosa a pak se ještě objeví Jonas a Otakáro. Ale zbytek dýchá, až na Morda. Vypuká závod s časem, seberu upíří amulet a pak už jen popadnout těla přeživších a využít zabezpečené brány a zmizet co nejrychleji to půjde. Táhnou vůdce, když tu náhle volá Jonas, že se blíží další vojáci. Vzápětí je sám uvidím a ten pohled je poslední kapka. Dalších asi 15 vojáků, v čele něco, co vypadá na dalšího upíra a jeho věrné, co golema ubili během okamžiku. Zlomil jsem se, je mi to už všechno jedno. Nechci umřít, chci vidět slunce. Už prostě ne. A tak zdrhám. Z počátku si ještě hlídám, jak vypadá situace, že bych se vrátil. Ale za chvíli je jasné, že nepůjde, zbylí druzi se zastavují a snaží se domluvit. A já sem sám za sebe. Poslední co ještě slyším, je požadavek na vydání kamene paní ze Strže, kterýžto je přísliben. Udělá se mi smutno, když pomyslím na ten kámen ve své kapse, zalije mě pocit lítosti a viny. Ale už jsem se zlomil a tak odhazuju nepotřebné věci a utíkám pryč.

Utíkám, co to dá a jakmile je opět možnost, zneviditelním se a sám pokračuju po paměti k východu. Choulím se v různých přístěnkách, vyhýbám se všem a ukusuju z tenčících se zásob. A zvolím špatný směr. Ale to se ukazuje nakonec jako dar, neboť díky tomu za pár dní narazím na Otakára, kterej taky nakonec utekl. Či byl puštěn. Jeho vyprávění jenom umocňuje beznaděj situace. Neskutečná historka, jeden má pocit, že je to celé jenom zlý sen a musí se už už probudit. Nakonec ale bez problémů dorazíme k východu. Drobné čekání, mírné obstrukce a úřerničina je vlastně už jenom taková legrace, balzám na unavenou mysl a tělo. A to, že nám baron nevěří a baví se s námi, když jsme na mušce několika kuším, nijak nevadí. Venku svítí sluníčko a život je zase fajn. I když se stalo, co se stalo.

Bolbuchův manifest

Mám pocit, že události posledních týdnů mají na život Nurnské družiny velký vliv. A proto, aby tohle všechno nezůstalo zapomenuto, nebo aby nebylo interpretováno jen určitým způsobem, bylo

by dobře, aby všichni, kdo se nešťastných událostí v podzemním kraji, jehož celé jméno jsem s úlevou vytěsnil z paměti, zúčastnili, napsali svůj pohled na celou záležitost. Protože to, co se událo, neskončilo. I když se může zdát, že vše zapadáva tokem času, vleče se to za námi. A dožene nás, protože to všechno máme ve svých myslích. My, bijci Nurnské družiny, dokud bude poslední z nás, co jsme si prošli tou hrůzou, kterou jsme si spískali v tom slzavém místě jménem Strž, naživu.

Píšu, že na Nurnskou družinu měly vliv události. Tohle nebude úvaha o událostech, bude o Nurnské družině. O naší skutečné rodině. A o tom, proč žiju.

Měl jsem tu čest (a tohle slovo myslím vážně), být zodpovědný jako vůdce. Vždycky, kdy se mi to přihodilo, jsem měl tendenci družinu vést raději způsobem umírněným, takovým, který zahrnuje všeobecný souhlas a kompromis, než způsobem autoritativním a konfrontačním. Nevím, jestli je to dobře, podle toho, že mi to někteří míváte za zlé, asi ne. Každopádně se v takové situaci, která nějak rozdělí družinu, nezalíbíte nikomu. Ale já neměl potřebu se zalíbit. Moje motivace byla jiná. Zejména proto, že na výpravě, o které jde řeč, byla družina opravdu značně, ale velice různorodá. A navíc složená ze samých silných osobností. A to není snadné udržet v nějakém klidném kompromisu. Nurnští jsou prostě takoví.

Třeba Zoltar Zemikosa, o kom jiném tady začít mluvit. To není postava z románů pro dospívající dívky. Známe ho. Všichni si ho pamatujete už od dob, kdy jste poprvé přišli do Liscannoru jako ostříleného dobrodruha. Víte co v něm je. Já také. Přesto mě dokáže zas a znovu překvapit. Tím, jak drze dokáže obviňovat a odpouštět. Tím, jak smělý je jeho jazyk. Tím, co všechno dokáže, i co všechno dokazovat prostě nemusí, protože se mu nechce. Je to on. S jeho nezvladatelným pudem, který ho měl už konečně vytrstet, a namísto toho vytrestal jeho druhy. Ale právě on je přece ta Nurnská družina! Stejně tak Korman Zlotě. Je už součástí naší tlupy velice dlouho. Je dobrý, je víc než to. Je skvělý! Lepšího čaroděje v boji si představit neumím! A nikoho, kdy by tak bryskně uměl bez váhání porušit rozkazy a obrátit svoje činy tam, kde dostane všechny svoje druhy do úzkých taky ne! A proč? Samozřejmě, pro jeho horkou hlavu! Protože, byt' je učeným, sečtělým, promovaným – občas

divný“ prohlásil Korman
 „Tak jdeme za baronem“ Zoltar si zamnul ruce
 „Nojo Hmm nj no hmm“ ošíval se Otakáro
 „Copak?“
 „Já mám pokyn od vůdce, já a Růžička jdeme za baronem“
 „Ale my jsme dostali nějaký doporučení“
 „Jak jen vy dva“ ohradil se Jonas
 „Že jen vy dva máte jít?“ podivil se Al-Rahem
 „No podle našeho uvázení“ bral trochu zpátečku Otakáro
 „Tak počkej, co ti ten vůdce řekl, že ty a Růžička máte jít za baronem?“ chtěl mít jasno Al-Rahem
 „Že já nemám jít za baronem?“ začal si to brát osobně Zemikosa „To ti řekl Bolbuch?“
 „mm“
 „No tak jděte za baronem“ pochechtl se Al-Rahem
 „Já chci jít taky za baronem“ ozval se Jonas
 „Ale jako samozřejmě AL-Rahem a Vreda můžou jít s námi“ souhlasil Otakáro
 „Já du taky za baronem“ rezolutně zaznělo od Zoltara
 „Mám dojít znovu za Bolbuchem?“
 „Ne já si za ním dojdou“
 „Já za ním, chci jít, chci slyšet každý slovo“ remcal Jonas
 „Anebo za baronem můžeme jít všichni“ ustoupil Otakáro
 „Hlavně máme jít všichni“ namítl Zemikosa
 Nastalo rozpačité ticho, kdy jeden koukal na druhého
 „No bylo nám řečeno, že tam máme jít v co nejhonosnější sestavě“ prohlásil Zemikosa
 „Ten člověk lže, jak když tiskne“ skočil mu do řeči Otakáro, což vyvolalo všeobecné veselí.
 „ale já jsem ještě nedomluvil, ale prej je tady skrytej příkaz že já tam nesmím, nebo něco takovýho. Máme tam jít v co nejhonosnější sesta...“ nadechoval se Zoltar k proslovu
 „To nikdo neřek“ opět ho přerušil Otakáro
 „No já jsem u toho byl a to jsem slyšel, co Dwany“ obrátil se Zemikosa na hobita, který byl všeobecně brán jako naprosto nekonfliktní mrňous.
 „Co nejozbrojenější“ dal to na pravou míru Růžička

„abychom vypadali, že jsme schopni to splnit“ dokončil Zoltar
 „No tak dobře, tak není žádný skrytý příkaz no“ vzal to celé zpátky Vesta

V poledne tedy vyrazili do pevnosti Kafků všichni. Strážný je odvedl do jídelny, kde dvě hodiny počkali, než je baron přijme.
 „Tak vás u sebe vítám, vy jste teda noví lidi Hrudů?“ bodře je přivítal Halloran
 „Jdeme prodat nějaké zlato a když se poštěstí...“ začal Dwany
 „Dobře dobře, od pana Hruďa jistě jste už slyšeli o potížích, které potkali vaše předchůdce. Takže mě by zajímalo, co jste zač, proč si myslíte, že to zvládnete líp“ přerušil Dwanyho baron
 „Máme zkušenosti“
 „Máme velké zkušenosti“ upřesnil Otakáro
 „No dobře a jak se vlastně stavíte k trpaslíkům a nemrtvým?“
 „K trpaslíkům Kladně a k nemrtvým se nestavíme příliš kladně“ tak trochu nejistě prohlásil Dwany

„My máme zkušenosti, ale my v podstatě nevíme co je to nemrtvý“ opravil Dwanyho Otakáro
 „Tak vy nejdřív říkáte, že máte zkušenosti a pak že nevíte, co jsou zač? Takže vlastně nic neumíte“ podivil se Halloran
 „Vyhráli jsme turnaj družin v Rivenu“ pochlubil se Korman

„Zkušenosti máme hlavně se slabšími nemrtvými“ navázal Dwany
 „No to je dobře. „ náhle baron zvažněl „Já samozřejmě nějakým pohádkám, kterými mě chtěl Hrud krmit, nepřikládám váhu. Ve Vás vidím partičku chláčků, kteří mi mohou být užiteční. V Dormalu jsou, jak už víte nemrtví a trpaslíci, jenže teď se to zkomplikovalo, protože začali bojovat proti sobě. Po vás potřebuju průzkum Dormalu, kdo proti sobě bojuje a jak si trpaslíci stojí a popřípadě jestli by přivítali pomoc Gwendaronu.“
 „Takže jestli sou tu situaci schopni zvládnout sami anebo i přes odmítnutí by tam Gwendaron mohl jít“ pochopil situaci Korman
 „Přesně tak zajímá mě vojenská situace, která tam je“

„A ti trpaslíci žijou pod zemí anebo i venku?“ zajímalo Vestu
 „Žijou jen pod zemí, ven je nepouštíme. Prohráli a tak pykají za to, že se spolčují s nemrtvými“
 „Hrud nám sebou dal zlato, abychom se

*jak by byl usnován, z povřísel spleten...
 co oživlý naviják, pravzor všech větren
 neřku-li chodící bachratá špule...
 paobraz doby předminulé
 kdy rekové pradávni plouhali světem
 tam a sem - noci... dnem... zimou i létem
 se vším svým pozemským majetkem na hrbu
 bez rodin strážících domovy u krbů -
 zoufalci táhnuvší od hradu ke hradu
 soumaři bagáže, otroci pokladů...
 A pavouk supí dál, zmaten a zamotán
 zabředlý do veršů, pinglu i smotků lan
 opředen kokonem, zapouzdrěn provazy
 kupředu... za nosem kamsi se karasí...
 Karasí? Kutálí! Drapl ho samospád!
 (- zni to jak epitař...) Co dodat? Jenom snad
 hádanku závěrem pro hlavy hloubavé:
 Jak dlouhým lanem je hrdina vybaven
 ve smyslu sečtené celkové loktáže?
 Kdopak ví? Kdo nejlíp odhadnout dokáže
 otázku souhrnné návinu délky?
 (- muž krapet při těle, asi sáh velký...) Kdyby byl dobrodruh kompletně rozvinut
 lana by v následném souvislém návinu
 ač zdá se to snad zhůvěřilé
 čítala, bratru, na čtvrt míle!*

Pomsta Hrudů - první část

Zifrab Lenthana

*Dějiny Dormalu
 Dějiny samostatného Dormalu se píšou od roku 670, kdy byl sesuvem části hor odříznut jih království Kazzd, který zasypal všechny cesty na sever. Trpaslíci z odříznutého jihu neváhali, vyhlásili vlastní království, které ale bylo 20 let po této události napadeno mocným nekromantem Shatilem.*

Po 10 let trvající válce byl Shatil konečně poražen a to hlavně díky Daggrandu Nelitostněm a Turvovi Kamenné kosti. Bohužel se ukázalo, že během bitev byl Daggrand a někteří páni přeměnění na upíry.

Po velmi bouřlivé debatě bylo hlavně díky Turvovi rozhodnuto, že se s upíry lordy nepovede válka.

Ale zhruba v roce 750 se rozhořela upíří válka. Začalo to po té, co byl trpasličími pány zabit Daggrand. Válka trvala 40 let, při kterých byla populace snížena na polovinu a moc upířích lordů stoupla a také jich přibilo, jsou známy pouze dva

případy, kdy se trpasličí lord přeměněn na upíra radši zabil. V roce 940 se upíří lordi rozhodli (se souhlasem trpasličích lordů) rozšířit svá území do málo obydlené oblasti na východ. Zde obsadili řadu městeček, ale pak obyvatelé požádali o pomoc stále sílící Gwendaron, po dvouleté válce 945-947, kterou vedl Rudovid Kafka, byli upíří páni zatlačeni zpět do podzemí. Gwendaronská armáda se pustila za nimi, vědoma si toho že upíři musí být zlikvidováni, ale po té co se k upírům přidali i trpasličí lordi, byl Gwendaron z podzemí vytlačen. S vědomím že podzemí jen tak nedobijí, byl uzavřen mír, s tím že Dormal zůstane uzavřen mocnou pevností. Ta byla vystavěna roku 965. Hrad byl svěřen do správy rodu Kafků, který ho zpravuje dodnes. Současný pan hradu je Halloran Kafka.

Jasran Hrud, vnuk Viléma Hruďa, přijel do Liskanoru 25.2. sebou měl dvojce saně, které si zapůjčil v Nurnu, ty chránili čtyři plně ozbrojení muži na statných koních a další dva ozbrojenci zastávali pozici vozků. Věděl, že to na Nurnský nestačí, ale měl pro ně obchod, nechtěl s nimi bojovat.

Seskočil se saní, šel k hospodě a pomalu otevřel dveře.

„Dobrý den, přeji“ řekl a rozhlížel se, kdo vevnitř sedí. S povděkem zaznamenal přeborníka z Rivenu pana Bolbucha a mistrného střelce pana Otakára.

„Těší mě, já jsem Zemikosa“ zapumpoval mu pravici Zoltar Zemikosa, toho si pamatoval taky z turnaje. Simulant co se vymlouval na bolest zad a pak po zbytek turnaje pokřikoval.

Ale vzhledem k tomu, že byl jediný, kdo mu odpověděl, se na něj usmál.

„Jsem tuze rád, že Vás vidím, právě Vás jsem hledal“ snažil se obrátit Jasran na Bolbucha.

„Tak jste nás našel a co chcete?“ opáčil Otakáro

„No víte, máme, doma takový ehm, problém. Ztratil se nám otec, teda ne neztratil, ale unesly ho“ koktal najednou Jasran, jak ztratil svůj obvyklý klid.

„A kdo ho unes? A jak víte, že ho unesly?“ pokračoval v otázkách Otakáro

„No víme, že ho unesly, protože nám poslali jeho ruku“

„Ruku?!“ užasle vykřikl Otakáro a Zoltar „a jakou?“ zeptal se ještě Zoltar.

„No levou“

„Tak to je dobře, ta je mi užitečná“

„Aha no, a abych navázal. My bychom chtěli, totiž já a děda, abyste otce zachránili anebo

než třeba zombie nebo kostroun. Tak je fakt, že tak nesmrdí a mozek mu taky celkem slouží a když chce, tak se dovede tvářit tak, že jej hned nemusíte odhalit. Je třeba před ním být ve střehu. Já toho vím dost o tom co tyhle bestie nesnášej a jak na ně. To jsem studoval a mám o tom učený knihy, hlavně z Mirellu. Toho si dnes vážím. Takže teorii mám nastudovanou, ale praxe mi až do této chvíle dost chyběla. Byl bych raději zůstat u těch knih, protože já se těhle tvorů jinak štítím. Přímo bytostně. A jsem velký příznivec Rorejsovy vyhlášky. Pan Rorejs to je starosta Nurnu. Velkýho a hlavního města. A ten vydal před lety tuhle vyhlášku. Já jsem taky starosta. Takovej jako menší. A když jsem kandidoval, tak jsem říkal, že tuhle vyhlášku hodlám ctít. A taky jsem ty volby vyhrál. Dobře, hlavní důvod možná spíš byl, že druhý kandidát byl Zoltar Zemikosa. Což je líný pologramotnej hňup, kterej umí akorát žvanit a slibovat co bude "...áááz jednou". A taky nekandidoval minulej starosta Bolbuch. No, kde jsem to přestal? Jo, nemrtváci. Takže tady žijou dohromady živí i mrtví, nebo spíš nemrtví. Tak je to tady namícháno, takový je tady řád a běh věcí. A celej tenhle podzemní komplex je hned za gwendarronskou hranicí. Úplně hned. Odděluje ho brána, velký dveře. Teda pořádná střežená brána, ale pořád mi to přijde málo. A jinak než přes ty dveře se odsud odejít nedá. To říkali. Teda prej se občas někdo pokusil prohrabat ven, takže se tady asi všem nelíbí. Jenomže takovýho útěkáře, kterej se prokopál stovky sáhů skálou a vystrčil po půlživotní dřině nos na vzduch někde v horách, pak stejně někdo vzal potěhem po hlavě a ten tunýlek naděje mu zasypal. Smutnej příběh. Prostě tak nějak, nebo taky jinak, ale mám pocit, že to někdo říkal. No, takže veškerá oficiální komunikace s vnějším světem probíhá přes tu bránu. A normálně to funguje. Choděj tudy kupčící co nosej dovnitř zlato a ven drahý kamenní. A prej je to velké byznys. My jsme tady taky za obchodem, teda oficiálně. Ve skutečnosti jsme tady kvůli nějakýmu Hrudovi, což byl chlápek, kterej tady taky obchodoval. Píšu byl, protože už není. Nejdřív mu usekli pačmák a poslali ho jeho rodině. Ten pačmák, ne jeho. Prostě celá ta rodina jede v tomhle obchodě a pak se něco zvrtilo a ty dvě strany se nepohodly. A my jsme tady, protože jsme ty..., dobrodruzi. A dobrodruzi berou všechno. A hledáme toho Hrua. Už jsme ho našli. Tuhýho, jak jinak. A ještě máme vedlejšák, že šmírujeme pro barona, kterej tuhle bránu ovládá z jedny strany. Z tý lepší strany. Vnější. Je to gwendarronskej baron a mám pocit, že o tom kšeftování s upírama hodně ví a že teda není vůbec čistej. A že by se to mělo

nahlásit v Nurnu. To říkal Jonas Wreda a já si to myslím taky. Já si taky myslím, že by se to tady mělo všechno zatopit mořem. A Wreda se mnou souhlasí. Blbý je, že ani jeden z nás neví jak to provést. Takže to asi padá. Ale ostatní to berou jako..., tak jako v pohodě. Jak se lidově říká. Jako že práce jako práce. A že je to už stejně za hraničním patníkem. A že ten svět je vlastně takovej pestřej a rozmanitej. Počkat ještě. Rahem si to nemyslí. Ten si myslí co já a Wreda. Je slušnej. A pak je tu vůdce. Trpaslík Bolbuch. To je takovej táta náš, kterej všechny spojuje a nabádá ke klidu. A dobře činí. Ten náš táta. Po boku mu stojí Růžička. Hobit, kterej spadl z hrušky, je o hlavu menší než já a umí se rvát. Já si teda spíš myslím, že hobiti padaj z akátu. To řekl kdysi velký učenec Zarn Hadrigern, kterej teď stráží lágr v Trindindolu (se to říká teda) a loni mu jeho soukmenovci vykradli v Liscannoru barák. Ale Růžička spadl z hrušky. A ten je spíš pro tu pestrost. Je to muž geometrie a barev. Ale stojí vždy při Bolbuchovi a to je dobře. A pak sou tu ostatní. A to už je problém. Tři hoši ze spolku Krasotka. Tak se jim říká. Teda Krasotka jsou vlastně jen dva. Zlotě Korman, čaroděj z Úpatu a tlustoprď Mord, kroll. Já vím, měl bych napsat, že je Mord třeba mohutný nebo dobře rostlý, ale jednak na to nemám náladu a jednak by to byla lež. Mord je zkrátka vyžranej, jak vepř před porážkou. Teda byl. Ale k tomu se teprve dostanu. Pokud to vůbec dopíšu. A to není vůbec jistý.

Ale zpátky k těm dvěma. Oni jsou vůbec zajímavá dvojka. Absolvent Úpatu a kroll, kterej ještě nedávno uměl používat asi deset slov. Pak se něco záračně změnilo a dnes ten tlust'och rozumí takřka všemu a s Kormanem řeší div ne prapočátek světa nebo náročnou vojenskou strategii. Jenomže to ti dva řeší vždycky tak jako stranou od ostatních, přičemž mohutně baťají ze společné dýmky. A tu mají nacpanou omamnými bylinami. A k těmhle dvěma se v poslední době přimotal Zoltar Zemikosa. Muž kdysi velkých ambicí. Dnes bych ovšem spíše řekl muž bez zábran. Ne že by teda někdy nějaký měl, ale aspoň je kdysi předstíral. Třeba tehďa když se točil okolo starý pani Moskytový. Dvojnásobný vdovy, která mohla být klidně jeho matkou a možná i víc. Zkrátka se o ní ucházel. Tehdy třeba říkal dobrý den, děkuji a nashledanou. Tvářil se, že patří do lepší společnosti. Jasně, že to nebylo jen tak. Šlo mu o barák. Největší barák v Liscannoru, kterej tý starý důmě patřil. Takže se k ní nastěhoval, ale dlouho to nevydrželo. Pak na něj prasklo, že na pytlí brambor

železnou zásobu, ale většina si pochutnávala na kuřatech a krysách. Začali se ještě chvíli dohadovat o tom jestli zít Hrudovo tělo celé anebo jen jeho hlavu. Řešili i to, zda o tom, že se z Olafa stal upír věděl jeho otec nebo ne. Korman se dokonce domníval, že tady byli posláni, aby byli pobiti. Jonas si všiml, že ta hlava nebyla moc ani jednomu z Hrudů moc podobná. Debata probíhala ještě dlouhé hodiny, ale nakonec únava převládla a odebrali se na kutě. Krom hlídky. Ráno se nasnídali a pak se Bolbuch šel dohodnout se správcem Maggirem o vydání hlavy Olafa Hrua. Byla jim přislíbena po návratu od Khazada.

A opět se trmáceli podzemními chodbami a zhruba po 10 hodinách se konečně zastavili. To když narazili na velkou šesti sáhovou chodbu, která vedla přímo do sídla Khazada. Jonas a Al-Rahem toho měli plné zuby, i když Jonas zjistil, že ho už nohy nebolí tak jako dřív, ale celková únava na něj přeci jen působila.

Kolem čtvrté ráno ucítil Dwany Růžička že se něco blíží, rychle zburcoval ostatní a už se na něj vrhl obrovský kryso-ještěř, všichni družiníci se na něj vrhli, ale zjistili, že rány, velmi těžko pronikají jeho s destiček tvořenou kůží. Až Bolbuch se svým kladivem slavil větší úspěch, ale také to řádně odnesl, když ho mohutný ocas zasáhl do hrudi.

„Tohle je divný“ zvolal během potyčky Snoggi, který se do boje neplel

Al-Rahem se po něm nevráživě podíval, když tu vytřeštil oči a zvolal „Zezaďu“.

Naštěstí přesně v tu chvíli ještě padl a družiníci se mohli obrátit čelem k novému nebezpečí, z tunelů se na ně vyhnuli trpaslíci. Ty vedl upíří dobrodruh Bulvák a hned se obořil na družinu, pomocí své schopnosti se objevoval všude možné a svými dřevěnými kladivy zasahoval bolestivé rány, pod jeho ranami upadli Mord a Zemikosa. Ostatním trpasličím útočníkům se tak dobře ale nevedlo a postupně byli pobiti. Jen Bolbucha dokázali srazit na zem. Když padl poslední trpasličí útočník, rozhodl se Bulvák, zkusit štěstí, přeci jen už družiníků zbylo málo a sotva se drželi na nohou. Naštěstí se družiníci semkli k sobě a hned jak se u někoho upír objevil, hned na něj zaútočili a po chvíli ho touto taktikou i udolali. Po obhlídce padlých zjistili, že Bulvák všechny jen omráčil, asi se je snažil zajmout živé, což jim přišlo vhod, a proto mu hned usekla hlavu. Al-Rahem se hned vrhl na mrtvolu ještěra a začal jí stáhat, což se mu po dost dlouhé době i podařilo, mezitím si pro sebe vnitřnosti rozdělili Zemikosa s Otakárem. Zbytek prohlédl mrtvé trpaslíky a došli k zjištění, že

byli už dávno mrtví. Snoggi jim mezitím vysvětlil že Bulvák byl slavný nájemný lovec a popoháněl je, aby už šli dál. Přeci jen se ale někteří pomazali janterníkem, protože je dost bolely svaly a kosti po ranách od Bulvakových kladiv.

A poté pokračovali, po zhruba půl dnu došli před Khazad kde je dost nerudně přivítal kapitán Daryth. Dovolil jim, ale si na chvíli odpočinout a mezitím s Bolbuchem probral, co se tady stalo a kde by mohl Khazad být. Po dvou hodinách odpočinku už byli opět na cestě, menší noční brankou byli vypuštěni do chodby, která se ale záhy dost rapidně zmenšovala, až byla široká tak akorát pro jednoho trpaslíka a vysoká stejně tak.

A zde začal Mord vyloženě trpět, kroll zatím snášel krstu v pohodě, to že se párkrát bouchnul do hlavy o nízký strop mu nevadilo, ale tady měl těžkosti. Zpočátku se hrbil, ale následně zjistil, že po čtyřech mu to jde líp, ne rychleji, ale lépe a tak se vlekl opravdu hooodně pomalu, bohužel mu ale příliš nepomáhala pohmožděná žebra a ruce. Všichni krom vůdce byli vlastně šťastný, protože si konečně po cestě odpočinuli. Po zhruba šesti hodinách lezení po čtyřech, Mord padl a už se nezvedl. Vůdce rozhodl, že si teda na chvíli odpočinou a za směnu už do krolla kopal, ať vstává a leze dál. Konečně za další 2 hodiny povolil vůdce delší odpočinek, naprosto vyčerpaný kroll upadl do mráкотného spánku. Připadlo mu to jako před minutou, když ho opět probudili a on musel lézt dál. Naštěstí jeho býčí odolnost mu umožnila v cestě skutečně pokračovat a po úmorných dalších pěti hodinách se dostali do větší chodby, která byla vysoká skoro 2 metry. Tady si odpočinuli, prospali a pokračovali dál, oproti předchozímu plazení se jim šlo přímo křesťovsky.

Po nějaké době, se z pěkného, upraveného tunelu stal tunel jen hrubě vysekaný. Zde také začalo mnoho úzkých odboček, které ale už byly zaneseny pavučinami. Najednou ucítil Zemikosa, prudké bodnutí do krku a zjistil, že na něj z chodby vyplivl pavouk slynu, která se mu trochu zažrala do krku. Okamžitě po něm vystartoval a přibodl ho ke stěně. Debatu o dalším postupu utnul Bolbuch, který šel s Dwany vepředu a nahlíželi do každé chodby, zda tam nejsou pavouci. Pár jich zneškodnili, ale postup se notně zpomalil a pak narazili místo na pavouka na nemrtvého trpaslíka. S ním měli podstatně větší práci, ale bylo jim jasné, že jsou na dobré stopě. Po zneškodnění dalších dvou trpaslíků, jim přicházela naproti skupina trpaslíků. Okamžitě jim bylo jasné kdo to je a začali se chystat k boji.

Khazad, kterému už zbyli jen trosky

chlupatý trpaslici. Nebo bude lhát a vyměřet si nějakou pitomou historku. Tlačí mě boty. Takže se celej den šineme zpátky do Strže. A po Zemikosovi se slehla zem, či spíše kamení. Ještě je tu další možnost, že to možná vzal tím druhým tunelem, kteréj ze Strže na křižovatku vede taky. Ach jo. Bušíme na bránu a ptáme se po něm. Čekáme. A pak je najednou všechno úplně jinak.

Tak milej pan Zemikosa zůstal ve Strži! A prej se mu tady líbí a zůstane tady! Přiznám se, že tohle jsem nečekal. Moc dobře vím, že Zemikosův vkus co se týče bydlení je nevalný, ale že by chtěl zůstat v podzemí? A pak se ta informace upřesňuje. On tady chce zůstat s paní Brigit. To je ta místní upírová. A že nás zve na jídlo. Váháme. Tohle smrdí. To může být past. Nejvíc váhá vůdce. Tohle mu nezávidím. Je mi jasné, že nejradši by tady toho pitomce Zemikosu nechal ať si vyžere co si navařil, ale jak jsem už říkal, Zemikosa je stále ve stavu družiny. Solidarita. To se nedá nic dělat. Ještě nenastala ta chvíle zbavit se zátěže. Ještě pořád to může skončit dohodou. Jdeme dovnitř branou, pak kousek chodbou a pak je hned nálevna. Nevelká místnost utopená ve skále, ostatně jako všechno tady. Mám pořád potřebu to připomínat. Kamenné lavice, kamenné stoly. Jeden vchod. A za stolem sedí paní Brigit, krvesajka, mrtvý maso a vedle ní..., ten náš ztracený Zemikosa, s debilním výrazem a s pačmákem okolo pasu tý upíří mrchy. A taky je tam spousta trpaslíků v železe. Gardisti. A v tuhle chvíli mi to došlo úplně všechno. Zapadlo to do sebe jak skládačka. Zoltar si předevčirem asi skutečně odskočil do hanbince. Jenomže trpaslice mu nestačila. Chtěl se poměřit s Kormanem Zlotěm, který už mrtvý maso ochutnal. Tenkrát během plavby na jih. Ta zrůda se tehdy jmenovala Melanita. Od té doby se na Kormana dívám všelijak. Dávám si třeba pozor abych po něm nejedl z kotlíku nebo třeba nepil z flašky, když se někde v divočině vaří dohromady. Bohové vědí co tyhle nemrtvé bestie za všechny ty léta, kdy přesluhovaly na světě, do sebe natáhly za svinstva a různý další fujtajbly. A pak to šířej dál. Troubům jako je ten náš Korman. A dost možná, že taky používaj různý iluze a čáry máry, takže jejich skutečný zjev může bejt kapánek jinej. Fuj! Radši je nevidět sklem pravdy. Tenkrát na Rodochu okolo toho byla dost ošklivá hádka. Mrtvý maso! Takže Zemikosa se rozhodl, že poleze vejš. Až pod sukně samotný báby Brigit ze Strže. A očividně se mu to povedlo. Či spíše jí. Sápalo se naduté Zemikose na kopec a dostalo přes držku! Kdo nemá zábrany končí takhle. Jako hračka nemrtváka. Patová situace. Jsme

usazeni okolo jednoho stolu. Jsme promícháni s upírčinou gardou. Mají jasnou převahu a další jsou jistě připravení v chodbách. Takže se vůdce podivným ztěžklým jazykem dotazuje Zemikosy zda s námi odejde. Ten odmítá s tím, že se mu tady líbí a že miluje madam Brigit. Past nad pitomoučkým Zoltarem sklapla dokonale. "Kouzla, čáry vašim zbraním podle přání dodá Yarrim", napadá mě nějaký text z družinové kroniky. I když si stále nejsem jistý zda je Zoltar pod vlivem nebo to doopravdy chce. Vyměňujeme si pohledy. Nervozita by se dala krájet. Vůdce zkouší jinou taktiku. Za jakých podmínek by mohl pan Zoltar odejít? Brigit se našemu vůdci vysmívá do obličeje. Ten pán je tady dobrovolně, tak co vlastně chceme. Jo, co vlastně chceme? Já chci hlavně vypadnout. Rahem na to jde jinak a říká Zoltarovi, že kořist se dělí až v Liscannoru a že teda o ní asi přijde. A hele, tak pan Krten možná není tak úplně pod vlivem, protože na tohle téma očividně slyší. A začíná se dohadovat o svém podílu. Nakonec ale ani tohle nikam nevede. Vůdce to ještě zkouší. Ještě nikdy jsem jej neviděl tak nerozhodného. Tahle situace má jediné řešení. Prostě musíme vypadnout a Zemikosa ať doufá, že třeba jednou upírku jako hračka omrzí. Ta má ovšem všechny trumpfy. V duchu si probírám svoje možnosti a chystám si magické bezmegy. Vůdce stále váhá. Jonas Wreda se náhle zneviditelnuje. Jeho nervová soustava nevydržela narůstající napětí. Dívám se na Bolbucha. Tak už to fekni! Že padáme a přejeme dobrej den! Jenomže Bolbuch to říct nestačil i když jsem přesvědčený, že už to říct chtěl. Prováhal. Náhle se totiž z oblaku dýmu omamnejch bylin, kteréj vypouštěl z huby do té doby mlčící Korman Zlotě, ozvala nějaká sprostárna a vzápětí se rudě zablesklo! Všichni jsme vyděšeně ztuhli. Tohle se stát nemělo! Jenom Mord, tak nějak spokojeně mlaskl, že Korman rozsekl situaci. A pak sevřel to olbřímí kopí, se kterým se tady stejně nemohl ani pořádně ohnat a zřejmě se začal těšit na to, že se zase pořádně popere. Spolek Krasotka právě dovršil ukázkový průser. Zemikosa nás do toho zatáhl, Korman vyvolal boj v naprosto bezvýhodný situaci a Mord jim na to dal štempl. Hovada, který si mysleli, že když se párkrát úspěšně porvali, tak že už si můžou dovolit cokoliv. Ztratili soudnost. Jasně, emoce občas k rozhodování patří, ale rozhodující by měl být zdravý rozum a úsudek. A za týhle situace se stačilo podívat okolo sebe!

Stačil jsem postřehnout, že ani ten mohutnej rudej magickéj výron pána z Úpatu tu mrchu nezabil. Zemikosa tupě čumí. A už tahaj

„Já bych ho vzal“ ozval se Mord
„Tak to ti pomůžu“ přihlásil se Al-Rahem a rozešli se.

„A dost, já už vážně nemůžu. A stejně tam žádná hospoda není, tam je prostě jen hnus“ naříkal Jonas

„Tak budou mít asi jenom krysu, ale stále je to hospoda“ namítl Dwany, který se tam neznámo proč těšil

„Tak a dost, Mord vezme Jonase, tady musí jít důstojnost stranou“ rozhodl Bolbuch

Mord teda popadl Jonas a šel s ním. Po chvíli ale Jonas z Morda slezl a začal si svlíkat gatě. Hned jak si je sundával, bylo vidět, že tam kde byl namazán, tak mu kůže popraskala a místy to krvácí. Všichni včetně Snoggiho na to němě koukají. Otakáro neváhal a dal mu dvě dávky janterníku. Jednu dávku si rozetřel a druhou spolknul. Všichni ho litovali.

„To bude první beznohej kouzelník“ zasmál se Bolbuch

„Jojo bezrukej už byl“ přidal se Al-Rahem

„Elfové jsou moc takový nedomrlý no“ pochechl se Dwany

„Zdá se, že pan Snoggi není úplně felčar“ poukázal vtipně Bolbuch

„Trpaslicím asi slezou jen chlupy a elfům celá kůže“ vypravil ze sebe mezi smíchem Dwany

„No z Vredy se vlastně stál pokusnej králík“ děl Otakáro

„jasně a teď ti trpaslíci můžou říkat, nebylo to testováno na žádném trpaslíkovi“ doplnil Al-Rahem, což vzbudilo další výbuch smíchu

Po nějaké se ale bujará zábava uklidnila a zvážněla.

„To je hrozný, nic takového jsem opravdu nečekal“ dušoval se Snoggi Bolbuchovi

„Tak už mu taky nic nedávej“ rozkázal přísným hlasem Bolbuch

„jsme tak směnu dvě ostrým pochodem od hospody“ upřesnil vzdálenost Snoggi

„Ostrým pochodem?“ zděšeně zvolal Jonas a podíval se na popraskané nohy

„No ne ostrým, ponese mě na tyči“ snažil se uklidnit Jonase Bolbuch

„Já nikam nechci, rozumíte, nechci a nemůžu“

„Vždyť si na to už zvyklej, paní Květa tě nosila v náručí, tak teď tě ponese Mord no“

Za Jonasova neustálého nařikání, ho Mord popadl a ušlí sotva pár sáhu a Jonas začal řvát a nohy mu začali silně krváčet.

„Polož ho“ zařval na Morda Otakáro. Z batohu vytáhl náhradní košili, do ní dal 8 dávek janterníku a zabalil mu do ní nohy, Mord ho pak odnesl do vesnice. Tam se ukázalo, že je Snoggi nezavedl do hospody, ale k sobě domů. Vredu uložili do jedné z místností a hlídali jeho nohy, jestli se to zhorší nebo ne. Mezitím se najedli a šli spát. Ráno se Vredovi nadělali na nohou strupy. Po dlouhém dohadování se rozhodli, že Jonase ponese, místní sestavili kovová nosítka, dali přes ně houni a položili ho ne. Pak se vydali dál, ale hned po dvou směnách mu začali strupy na nohou prskat a začala téct krev. Hned ho položili a nalili do něj bílou hvězdu. Po chvíli se rány trochu stáhly a tak se vydali dál, po 8 hodinách se zastavili na odpočinek. Pak šli další 4 hodiny, kde se ubytovali v hostinci. Jonasův stav se ráno zlepšil natolik, že dokázal jít.

Ráno vyšli a po sedmi hodinách se dostali k pevnosti Strž. Tam byl velký provoz, hodně trpaslíků táhne vozy s rudou, na které je naloženo stříbro. Skrz pevnost vede široká cesta, která končí náměstím, jehož konec končí strží. Snoggi je zavedl do paláce, kde byli ubytováni a počkali na audienci. Správce jménem Maggir, je přivítal a vyptal se jich na důvod návštěvy, který mu sdělili a hned na to se Maggir vzdálil a po dvou směnách ej uvedl k paní Brigit. Po cestě jim ukázal místnost, kde odložili zbraně.

„Pane Maggire, nebude paní Brigit vadit, když na sobě nebudu mít kalhoty, ale tuto suknicí“ upozornil Jonas na svůj provizorní úbor „pan Snoggi to když tak dovysvětlí“

Viditelně zaskočený Maggir se pozorně zadívá „Ne myslím, že to vadit nebude“ dodá zdráhavě

Po té už byli uvedeni k paní Brigit, která má na sobě rudé plátové brnění s plátovými rukavicemi, po každé straně místnosti stojí tři ozbrojení trpaslíci.

Paní Brigit pokyne „Vítám Vás, posadte se“ a ukáže na velký stůl.

Družina se posadí Snoggi obejde stůl a předá doporučení pana Rumbuka, na to ho propustila.

„Velmi nás těší paní Brigit, že Vás můžeme oslovit, že se nám dostalo této pocty, moje jméno je Bolbuch a to jsou muži, kteří mě doprovázejí. Přicházíme k Vám s žádostí o informace, co se stalo s panem Khazadem, po té co jste jeho pevnost s našimi vojsky hrdinně dobila. Jedná se nám, teda nejen o to co se stalo s osobou pana Khazada, ten jak je nám zatím známo uprchl, ale i co se stalo s lidmi, které věznil.“ Pronesl

chodbu a snažíme se postupovat k bráně, kterou stále osvětlují ty dva železné koše. Ještě v tlačenici u východu z nálevny čtu magickej svítek. A budoucnost mi potvrdí, že to byl sakra dobrý nápad. Tak smůla. Nejsou to čumilové. Wreda upřesňuje co to na nás běží. Po zuby ozbrojený trpaslíci a vede je zřejmě další upír! A je jich určitě hodně přes tucet. Možná i dva. Sbohy a řetěz! Pouštím Růžičku a přidávám se k vlečení starosty Bolbucha. Promiň, hobite. Hliněnc se ocitá v obklíčení a brzy podléhá. Ve třech vlečeme trpaslíka rychleji a dostáváme se k bráně. Zemikosa to má s lehkým Kormanem snažší, ale zase je sám, takže trochu zaostává, ale k bráně se dostává taky. Jenomže to je k ničemu. Plán, že bychom zaspíjeli bránu a drželi jí do doby než se ty omráčení zvednou a budou se moci odšourat po svezích by možná fungoval proti běžnejm kmánům. Ale proti těmhle rozhodně ne. Jako první to pochopil Rahem. Pouští Bolbucha a prchá do tunelu. Nemůžu mu to vyčítat. Sám tady zůstávám spíše z povinnosti zástupce. Zástupce čeho? Na útěk jsem už taky připravený. Zatím vlečeme těla dál. A už je ta po zuby ozbrojená tlupa skoro u nás. Wreda nekecal. Je to upír a řve na nás abychom se vzdali. Pouštím Bolbucha. Promiň, trpaslíku. Vedle Zemikosa pouští Kormanu a Wreda začíná ustupovat. A další výzva ke složení zbraní. Dožadují se podmínek kapitulace, ale to už začne žvanit i Zemikosa. Oslovuje tu zrůdu jménem, které jsem hned zapomněl a přidává k tomu zemikosovské "příteli". Aby bylo jasno, když Zemikosa někomu říká příteli, může to slovo z jeho huby mít spoustu významů, ale ten původní to rozhodně nebude. Přítel je pro něj ten kdo mu půjčuje peníze, náhodný pocestný i oběť, která dostane vzápětí kudlu do břicha. Ale očividně toho krvesaje zná a teď mu jde na ruku. Jenomže hlavně zase mluvíme dva, což nedělá nikdy dobrotu. Musím zase řvát a znovu se ptát na podmínky. Dozvídám se je. Jsou dvě. Vzdáme se a okamžitě navalíme jakýsi přívěšek paní Brigit. Milerád, vážené pane Přestárle. Přívěšek klidně dostanete. Proč jako ne, že jo. Jaký přívěšek má na mysli? Aha, už vím. Ty upíři jsou tady v těch temnotách vybavený takovejma kamenama s jejichž pomocí může jejich duše přeskóčit do nového těla. Prostě taková jako reinkarnace. Je u toho nějaký časovej limit, pokud si vzpomínám. Špinavá záhrobníková magie! Ale detaily moc neznám. Hlavní je, že ty přívěšky jsou pro ty upíry veledůležitý. Absolutně netuším, kde se zrovna ten Brigitin nachází. Takže když mu ho ochotně slibuju, tak jenom hraju o čas. Ovšem taky mu říkám, že vzdát se rozhodně nehodláme. Já se ti vzdám a ty do mě

pak budeš píchat vidlema a vařit mě v kotli, lumpe! Ještě čas nenazrál, ještě pořád mám nějaký trumfy v rukávu. Náhle za mnou Wreda syká, že ten amulet má zřejmě Rahem, který ho z té ubité mrchy stáhl. Tak to je sice pěkný, že teď vím kde ten amulet je, ale je to informace celkem k prdu, protože Rahem touhle dobou dávno maže tunelem pryč. Zemikosa tuhle informaci ihned oznamuje krvesajovi. Ten se ovšem nenechává vyvézt z míry a rozkazuje, že dva z nás tu zůstanou jako rukojmí a jeden ten přívěšek donese. Oznamuju tomu pánovi, že tady rozhodně nezůstanu a už vůbec ne jako zajatec. Krvesaj se nasírá a sesílá na mě nějaké kouzlo a zároveň do mě zaútočí i ten jeho trpaslík doprovod. Za pomoci ochranné magie se útoku vyhýbám a hned provádím magický skok do hloubi tunelu. Bylo to o fous. Tyhle kejkle mi ovšem brzy dojdou. Wreda činí totéž. Ten to umí přímo z hlavy. Ještě jsem stačil postřehnout, že Zemikosa padá na kolena a vzdává se. Kolaborant špinavej! Ale aspoň se s ním nemusím dále zabývat.

Získal jsem několik desítek sáhů náskoku. Vedle mě se objevuje i Wreda. To nás teda moc nezbylo. Běžíme tunelem a sípeme. Někde za náma hlídkuje Puklina. Spíš doufám než věřím, že se na nás vykašlou a přestanou nás pronásledovat. Zajistili už všechny bezvědomce. Maj i Zemikosu. U kterého netuším, jak se bude chovat v časech přístích. Je ještě vůbec ve stavu mužstva? Ostré tempo úprku nám ovšem dlouho nevydrží, musíme zpomalit. Zatím se zdá, že po nás nejdou. Asi se zdrželi u těch co jsme je museli opustit. Žádám Jonase, aby dával pozor a připravuju si jeden z posledních trumfů, který ještě mám. Musím zvolnit a vytahuju z tomy parádní košili. Stála mě u krejčího v Nurnu aspoň tři zlatý. To ještě není ten trumf, aby bylo jasno. A pak vytahuju důkladně zajištěný a zapečetěný tubus. Uvnitř to je. Jedovatý svinstvo. Tři skleněný koule, pečlivě spočívající na vatovém lůžku a oddělený od sebe vytrhávácíma přepážkami. Každá má cenu pěkného domu i s pozemkem. Samý vzácný ingredience. Co nejopatrněji je vytahuju a ukládám do rukávu košile, který jsem odtřhl od zbytku. Na konci dělám uzel. Klepou se mi ruce a radši posílám Jonase kus ode mě. Jestli mi ty koule vypadnou na zem tak je zaděláno na malér. Mám pocit, že to trvá strašně dlouho. Tak a je to. Všechny koule jsou v rukávu. Dělám další uzel. Dobrý, zbraň hromadného zmaru, kterou vláčím už dost dlouho po světě je připravená. Vypadá jako takovej kus hadrový housenky. Ale třeba nebude ani potřeba. Tak ne. Asi bude. Wreda hlásí, že nás

dostat se k Vám, ve chvíli kdy jsme jim řekli, že za vámi deme. A nevíme, jestli to byl loupežný přepad nebo to mělo nějaký hlubší význam.“

„Proto je tu otázka bezpečnosti cest“ podotkl Al-Rahem

„A on po Vás něco chtěl a kolik jich bylo?“ na Rumbukovi je vidět že ho ta zpráva šokovala

„Tak mezi třiceti až padesáti“ děl Zemikosa

„Dokonce jsme získali zajatce, ale byl při druhém přepadu zabit, vedli živí, ale bylo tam i spousta nemrtvých a měli ty tři chličky na hrudích“ doplnil Al-Rahem

„No dáme malou přestávku, tyto informace jsou zajímavé a musím si je v klidu rozmyslet“ s tím se lord Rumbuk zvedl a odešel.

Objednali si pití od trpaslic, které jim po chvíli donesli, Jonasovi donesli houbové víno. A i něco zobnou. Zhruba po 3 směnách se vrátil Rumbuk.

„No tak musím říct, že jste mě zaskočili, protože to je závažná věc, protože se možná změnilo rozpoložení sil“ začal Rumbuk „K panu Baronovi bych potřeboval vyslat poselstvo, a od Vás bych potřeboval, abyste šli s tím poselstvem, vím, že chcete jít po panu Khazadovi, proto bych vám dal týden na to, aby jste Khazada dostali a poté byste mé poselstvo představili u barona, který doposud žádná poselství nepřijímal. Jelikož vím, že týden je krátká doba, pošlu s Vámi mého nejzkušenějšího průvodce Snoggiho, který se zároveň pokusí dojednat s paní Brigit, ať Vám pomůže.“

„A vy s Khazadem máte nějaké úmysly?“ zeptal se Al-Rahem

„No vzhledem k tomu, že se už spojil s panem z Hofardu, tak ani ne, to byli nejspíš ty plány, co měl ale, když něco zjistíte tím lépe a už mě tíží čas, tak Vám přeju dobrou cestu“ s tím se Rumbuk zvedl a odešel.

Správcem byli informováni, že pan Snoggii přijde co nejdříve a s ním mají projednat všechny náležitosti na cestu. Z důvodu rychlosti si sebou nebrali vůz a rozdělili si olej do pytle a zde začal problém.

„Vejde se 50 flašek oleje do pytle bez tíže?“ položil Bolbuch praktickou otázku

„No jasně, do beztláku se vejde všechno“ pohotově odpověděl Korman

„Kdybys chodil do pořádné školy a ne do toho ústavu v Nurnu, tak bys věděl, že problémem u beztláku v tomto případě není váha ale objem a to musíme vyzkoušet“ poučil svého

kolagu Jonas Vreda, který na univerzitu v Nurnu zanevřel po jejich loňských oslavách, které se podle něj nehodí pro tak vážený ústav.

„Tak já je tam nandám a uvidíme“ a s tím začal Al-Rahem dávat flašky do pytle a hle vešlo se to tam

„No vidíš, jsem to říkal a měl jsem pravdu i přes reptání sklepního žáka“ zamnul si ruce Korman a nezapomněl si rýpnout do Jonase, kterého učil v loňském roce pokoutný učitel u sebe ve sklepe.

Jonas mlčel, samotného ho štválo, že zatím nic lepšího nenašel.

Po chvíli přišel Snoggi a hned se vyptával za, jak dlouho chtějí vyrazit a že by bylo nejlepší vyrazit hned. To Bolbuch kvitoval s povděkem a už oba dva hnali družinu do balení, pod jejich dohledem byla za půl směny družina připravena a vyrazili. Mezitím jim ještě Snoggi vysvětlil jak ušetřit světlo do lucerna a poukázal na fakt, že řasám stačí jen málo světla, aby začalo svítit. Po chvíli dohadování konečně vyšli.

Po prvních 8 hodinách začal Jonas zaostávat a nabízí mu lektvar, který mu prý pomůže a vzal si ho stranou.

„Hele měli bychom se přizpůsobovat našemu člověku a ne poslouchat nějakýho pana Snoggiho“ ozval se Otakáro

„No pan Snoggi má spoustu pravomocí“ namítnul Bolbuch

„Počkej Bolbuchu, vždyť ty jsi ho vydal napospas“

„On se mladej otrká“ pousmál se Bolbuch

„Jenže mladej za chvíli pustí černej blesk“ poukázal Otakáro

„Stejně“ zasmál se Al-Rahem „pošťáka bolely nohy“ čemuž se všichni zasmáli

Zatímco Snoggi z Jonasem prováděl bůhví co, zbytek družiny se živě bavil na jeho účet. Do živé zábavy se vrátil Jonas Vreda.

„Prosím tě Bolbuchu mám to vypít? Je to tvůj příkaz?“ a v ruce drží lahvičku

„A co máš vypít?“ zajímal se Bolbuch

„Je to povzbuzovadlo, je to na nohy, aby ho tolik nebolely, protože tady pan Jonas klopýtá“ vysvětluje Snoggi

Bolbuch moudře pokýval hlavou

„Tak já to vypiju“ vzdychl Jonas a vyklopil do sebe obsah lahvičky a takřka okamžitě se poblíl

„Teda s tímhle jsem se ještě nesetkal“ drbal se na hlavě Snoggi

„Pane Snoggi, už mu nic nedávejte“

ho dohonit. Cesta je naštěstí celkem jasná. Ale k bráně je to ještě strašně daleko, nevím přesně kolik, ale odhaduju to na takový dva týdny. A po cestě se může stát říha věcí. Hnusnejch věcí. Dopřede! Rozvázala se mi tkanička! Jenom klid. Přemýšlím, že jestli se Rahemovi nic nestalo, a to si nemůžu bejt jistej, tak jsme poslední. Poslední dva z družiny. Ostatní jsou mrtví nebo zajatí. Zajatí v podzemí v upířím doupěti. Družina byla rozprášená. Těžko říct zda někoho z ní ještě uvidím. Šlapu dál. Tlumené magické světlo z prstenu jsem nahradil normální lucernou. Její svit je takový veselejší, přirozenější. Ušel jsem ještě pár mil, už melu z posledního. Zatím jsem nikoho nepotkal. Sedám si na zem a vybaluju si fusak, na který si sedám, přes záda si přehazuji houni. Snažím se do sebe něco nasoukat k jídlu. Přehrabuji se v torně a vytahuju si pergamen a začínám psát, co mě a ostatní vlastně potkalo. Píšu neuspořádaně a těkavě. Potřebuju se vypsát. Spát stejně nemůžu a ani nechci. Musím hlídat...

A na závěr? Krátce. Takhle to dopadá, když si někdo dlouhodobě neuvědomuje kam patří a strká rypák do jinýho civilizačního okruhu. Tohle jsou následky tupýho a krátkozrakýho pohledu na svět. Zásadní neúcta k přirozenému řádu, který, ač neviděn, nad námi stále bdí. Začalo to už vlastně dávno, pěkně se to balilo a pak se to najednou vypustilo. Někdo si myslel, že nakope světu zadek. A dopadlo to přesně naopak. Hrozný je, když se pak viník začne vymlouvat na to, že to vlastně myslel dobře. Kulový. Svět je plnej hrobů obětí těch hlupáků, který to mysleli dobře, nebo se na to alespoň vymlouvaj. On si to ten svět nakonec srovná sám. A to je dobře. Jenomže to vždycky s hlupákama odnesou i nevinný. I když kdo je vlastně nakonec tak úplně nevinnej?

Tak jo, půjdu dál. Tunelem s mrtvolama a trpaslíkama. K bráně...

Paní Květ

Jonas Wreda

*Kam se vrtnu, tam je hned...
olbřímí a masitá
nožky jak dvě jelita
je tam hned, paní Květ*

*Bledá pleť a mužný ret...
propadl jsem celý*

*jemné vůni zelí
uchvátil mě její vzhled*

*Ať je bláto, ať je led
všude chodí bosky
kornatě má plosky
kráčí vpřed a nikdy zpět*

*Ženská, radost pohledět...
postavu má statnou
ránu hodně platnou
kolem boků vzdušný pléd*

*S ní by život nezešel...
mám takovou tuchu
že byl by plný vzruchu
radost pomyslet*

*A kdyby třebaš náhle zhněl...
už ji vidím záhy
jak zubí se a praví:
„Paní Květ báč medvěď...“*

*Jebla by ho doprostřed
kyjem mezi oči
dřív, než by stihl skočit
a prostřela by na oběd*

*Vzpomínek mám nespočet...
když jsem tápal v mdlobách
po vysokých horách
zachránil mě Květín hrbet*

*Prostě - kam se vrtnu, tam je hned...
ve snách každé noci
přítančí a v bocích
jme se vlnadně kýmáčet*

*Však s každým jitem, běda béd
závoj snových vizí
se rozplyne a zmizí...
můj život zkysne na ocet*

*A rozezní se flašinet
mozku tklivou písni
že Květ stih osud tristiň
když jí táhlo na dvacet*

*Šla se totiž potápět...
a jak ji voda vzala
zpět ji nevydala
Je to, bratru, už pár let*

Tak odešla na onen svět

„ Poptávka po drahokamech už není taková, jaká byla“ hned sed v situaci zorientoval Bolbuch

„Aha, zajímavé. Co se stalo?“

„ Tak to víte, to je trh, to jde nahoru a někdy dolu a teď je poptávka slabší“

„ No s tímhle množstvím jste se ani nemuseli sem trmáčet, ale tak něco Vám za to dám. Chvilí tu počkejte“ a s tím odejde.

Za chvíli přijde a položí na stůl rubíny a safíry. Al-Rahem se na ně podívá a začíná je zkoumat, cena se mu nezdá, což také Bolbuchovi řekne. Po spoustě dohadování, byla cena navýšena k oboustranné spokojenosti. Po té se vrátili zpátky za ostatními a sdělili jim, že za 4 cihly zlata dostali 35tisíc a že víc se dozvědí zítra na audienci u Rumbuka. Hlavně Vesta prosazoval, aby už dnes nikam nešli, bál se aby na něj něco nespadlo. Ostatně tíseň z podzemí doléhala skoro na všechny krom Bolbuchy, který byl očividně nadšen a Morda, kterému to bylo jedno. Na pokoji se poté rozproudila debata nad tím, zda s nemrtvými spolupracovat a stejně jako už na předchozích výpravách i tady nenašli společnou řeč, hlavně Jonas Vreda byl proti jakékoliv spolupráci s nemrtvými, oproti předchozím debatám mu oponoval Al-Rahem, s tím že tady nemají trpasličí lordi moc na výběr. S tím se, ale Vreda nechtěl spokojit. Proto se nakonec vůdce rozhodl, že na zítřejší audienci půjde smířlivější část družiny a to Zemikosa, Al-Rahem a on.

Potom se rozhodli přemístit do jídelny a tam trávit večer, Zemikosa si hned všiml obsluhujících děveček a začal trpasličí ženy zahrnovat přívalem historek, ty ho za chvíli obklopili a hlitaly každé jeho slovo. Večer šli krom Zemikosi na kutě, který odešel do trpasličích komnat a vrátil se až k ránu.

Ráno, když snídali, se objevil správce s tím, že je pan Rumbuk čeká v 10 hodina.

„ Půjdu pan Al-Rahem, pan Zemikosa, pan Vreda, to je elf a já“ oznámil Bolbuch správci.

Během hodiny co jim zbývala, se dali všichni čtyři do pucu. Po té byli odvedeni k Rumbukovi.

„Vítám vás pánové, tak co pak jste se mnou chtěli probrat?“

„ Jak už jsme včera předeslali, byli jsme vysláni panem Hrudem kvůli obchodnímu spojení, ale druhou věcí kterou nás pan Hrud pověřil je, prozkoumat co se stalo s jeho otcem“ začal Bolbuch

„Olafem“ doplnil Rumbuk

„ Ano Olafem, ten se ztratil spolu s celou výpravou, když šli obchodovat k panu Khazadovi.

Následně došlo ještě k jednomu incidentu a to ta, že se od pana Khazada dostala ven k panu Hrudovi ruka a předpokládáme, že jde o jeho končetinu. Což je vykládáno jako nepřátelský akt, ale k tomu aktu nebyla dána žádná příčina.“

Rumbuk se zamyšleně prohrabuje plnovousem a poslouchá

„Jak jsme vyrozuměli pan Khazad pro Vás představuje tradičního soupeře tady, proto jsme se chtěli zeptat Vás na Váš názor na tuhle situaci, k čemu tam mohlo dojít. Protože představa že by pan Khazad obětoval obchodního partnera kvůli pár cihličkám zlata je málo pravděpodobná. Pohnutky pana Khazada můžou být různé a jak se říká, lidi rozuměj lidem a nemrtvý rozumějí nemrtvým“ pokračoval Bolbuch

„Takže Vás pan Hrud poslal proto, abyste vyšetřili a případně pomstili za případné problémy jeho dědice“ shrnul si to Rumbuk

„Pan Hrud nás vybral jakožto muže zdatné v boji, ale těžko se dá předpokládat že, bychom porazili armádu pana Khazada“

„No v tuto chvíli to asi tak úplně těžký nebude. Zároveň jsem se doslechl, že máte co dočinění s panem baronem“

„Tak jistě pan baron nám musel vystavit vstup do podzemí“

„Pan Baron ví co o Vaší výpravě?“

„ Pan baron nepochybně neví, jestliže mu to neřekl Jasran Hrud, o tom že se chceme pomstít“

„Nicméně jsou zvěsti o konfliktech mezi jednotlivými...“ začal Al-Rahem

„Pan Khazad je můj odpůrce“ přerušil Al-Rahema Rumbuk „ patří k soupeřícímu rodu. Má sestřenice spolu s jejím spojencem dobili jeho pevnost a on uprchl“

„Vaše sestřenice paní ze Strže?“

ubezpečoval se Al-Rahem

„Jestliže chcete pomstu na panu Khazadovi, tak se spíš spojte s mojí sestřenicí“

„No a s kým se spojila ta sestřenice?“ zajímalo Jonase

„S jedním ze svých spojenců s lordem Gnurachem z Gogolu“ odpověděl Rumbuk „ který je také ze soupeřícího rodu, byl spřízněn s panem Khazadem“

„Máte tušení kde pan Khazad může být?“ optal se Zoltar

„Nemám, přestal nás zajímat ve chvíli, kdy jsme jeho pevnost dobili“

„Bude problém, když se vydáme do jeho pevnosti?“ pokračoval Zoltar ve vyptávání

„Myslím, že ne. Ani nevím, jestli tam

Pro rok 1086 byly z obecní pokladny vyplaceny následující částky. Obecná škola dostala 1000,- zlatých, hrobník 200,- zlatých, obecní rybníkář 500,- zlatých, obecní pasák 200,- zlatých a žalné pro vdovu Wulpin Zvirilovou činilo 500,- zlatých.

Al-Rahem si ze své domoviny již před časem přivedl dva jezdecké dromedáry, které podle všeho hodlá používat místo koní.

Otakáro Vesta, starosta

Vzpomínka na Strž

Al-Rahem

My, Ašuánci, nejsme zrovna ctitelé písma. Ale někdy je třeba si utřídit myšlenky a mít možnost, se vrátit k zásadním událostem.

To co se stalo, vlastně doposavad nechápu. Celé to bylo šílené, od začátku do konce, překotné a závěrečné vyústění nepředstavitelné. Sice to začalo vlastně nevinně, tak jako každá jiná výprava. Ale velmi brzo se ukázaly první podivné věci. Dobře, výprava do hlubin, do trpasličích slují, mimo dosah slunce, to by se dalo přijmout, ale ne na dlouho... a tady to brzy začalo vypadat, že to bude na dlouho. Do určité míry to muselo ovlivnit chování některých druhů, na mně to, rodáka z pouště, vliv mělo značný. A nejen to – ukázalo se, že v této oblasti je zcela běžný výskyt nemrtvých, upírích pánů. A to vše v jakési podivné harmonii s živými. Vpravdě mučivé vzpomínky na Ašuán, můj domovinu a dějinné události spojené s Kortem a Zulharadem. Nene, být bez slunce, ve společnosti „přátelských“ nemrcouchů... neexistuje asi horší místo. Ale mělo být mnohem hůře. Asi nemá cenu popisovat jednotlivé události, vlastně to s tím hlavním nesouvisí. Snad jen nepochybná únava, hlavně duševní, mohla vyvolat to, co se stalo. I když...

Nakonec, po několika týdnech(?), jsme se dostali na předpokládaný konec našeho putování. Aspoň jak jsme doufali. Ale pak se ztratil Zemikosa. Zjevně neovládl své pudy, jak pak později s pobavením a určitým obdivem vynesl Mord. Jenže to se nedělá. A zcela chápu nechut' vůdce obcházet místní bordely a hledat ho. A vzhledem k tomu, že v tunelech je cesta jasná a

většina družiníků je pomalejší než Zemikosa, tak at' nás doběhne. Nikdo ani vlastně nebyl proti, až na Kormanu, který po chvíli cesty začal jevit nervozitu a obával se o svého kamaráda. Nebo mu záviděl důvěrnější šanci na styk s nemrcouchama? Brr, raději tohle nevědět. Den se však sešel se dnem a Zemikosa nikde. A tak jsme se vrátili, protože je to družiník. A když jsme ho našli, tak věci dostali šílený spád.

Že je teď v přízni paní ze Strže (jakože chrápe s upírkou!?) a že s náma nikam nejde. A že je šťastný. Docela šok. Ale vypadá to, že je dost možná pod nějakým ošklivým vlivem, že nemá nad sebou takovou kontrolu, jaká by byla třeba. A pak přišlo pozvání na hrad k upírce, asi něco jako slavnostní rozloučení se. No, a na nás padl strach, co to má být, a jestli je Zemikosa ovlivněn, tak jít na hrad by bylo jako ta ovce na porážku. A tak volíme hospodu před branou. Upírový se to nelíbí, ale souhlasí. A tak sedíme v hospodě s jediným východem. U stolu s upírkou a Zemikosou, co se asi nekontroluje nebo je jí oddán. Kolem nás asi 15 vojáků. A Bohové vědí, kolik jich je venku ve městě. A obyvatelé. Všechno namícháno s živých a nemrtvých. Ideální situace... Oslava probíhá dosti ponuře. Všichni zařezané sedí a mlčí. Zemikosa nám opakuje, že nikam nejde, že je spokojený a že našel svou pravou lásku (strašná, strašná představa). Napadá mě snad jediná možná cesta – utáhnout ho na prachy, to co má radši než ten svůj pud. Chvilí se zdá, že to funguje. Dělení kořisti, odevzdání družinových věcí... je vidět, že se to v něm tluče. Dohadujeme se, že se tohle dělá doma a tady to nejde... a dohadujeme se a dohadujeme. A ne, nevypadá to, že bychom ho zlomili. A tak, vzhledem k situaci se chceme rozloučit a případně něco vymyslet dál. Ale určitě ne v situaci, v jaké jsme byli. A v tu chvíli Kormanovi rupnou nervy, jebně v lebeni a co já vím co všechno. Prostě se zachová jako úplnej idiot, což je na to co zažil s podivem. A paní ze Strže osolí bleskama. A vypuká šílená vřava.

Hlavou mi běží spousta věcí. Totální beznaděj, situace v jaké jsme, je na hlavu. Soudržnost, jsme družina a to je nejvíc. Nechut', proč se bít za někoho, kdo to celé spískal vlastní nesmyslnou iniciativou. Strach, protože se říká třikrát a dost. A navíc bych byl nerad povolán zpět na takovéhle místě jako něčí sloužící. A tak zmizím, abych byl užitečný později, teď nemám šanci jakkoliv pomoci. A soustředím se na únikovou cestu, tedy na bránu. Venku zjišťuju, že

„To oni přijdou každou chvíli. Tak byste k nám mohli přijít, ale protože naši chlapi jsou nervózní, tak by bylo dobrý, kdybyste nám dali zbraně, protože ono to nedělá dobrotu“

„No to, hele to pudem radši sami“

„No to nejde, tady je fakt nebezpečno a já tu mám taky nějakou zodpovědnost“

„No právě proto, že je tady nebezpečno, tak nebudeme dávat někam naše zbraně. To ne“ mírně prohlásil Bolbuch „Takže jestli potřebujete na někoho počkat tak na něj počkejte a pak nás doženete, ale rozhodně...“

V tom si všiml, že vůdce trpaslíku mávl na svou skupinu a ta se pomalu vydala dopředu. Na to Bolbuch taky mávl a Nurnští se taky rozešli.

„No počkat počkat kam jdou“ ukázal trpaslík na družinu a hmátl po kladivu.

A už se hnali proti sobě, teda spíš trpaslíci se hnali, družinu byla pořád zaskočená a nechala Bolbucha samotného. Po chvíli se ale vzpamatovali a už se hnali proti nim. Otakáro rychle zastřelil dva válečníky a nic jim nepomohlo jejich brnění. Mezitím byl Bolbuch tvrdě tísněn, okolo něj se rojili ozbrojenci a on jen s největšími obtížemi odolával, naštěstí přiběhli zbylí válečníci a Zemikosa, pod jejich náporem už neměli trpaslíci šanci a začali padat k zemi. První situaci pochopil velitel a začal utíkat, na jeho místo se hned postavil kladivonoš aby umožnil svému vůdci utéct, věděl, že běží pro posily. Na útěk se dali i střelci. To ale Nurnští nechtěli dopustit a Zemikosa, Korman a Mord, se je jali pronásledovat. Mord jako prvního s rozeběhem probodl kušníka a vzápětí společně s Kormanem dobili utíkajícího vůdce. Pobít zbytek útočníku už měla být hračka, ale všimli si, že se před nimi rozsvěčují v dáli houby a po chvíli zahlédli další skupinu trpaslíků. Dali se proto rychle na ústup, Korman s Mordem popadli mrtvého vůdce a odtáhli ho za družinou, kterou mezitím Zoltar informoval a blížící se hrozbě.

Na to Bolbuch do sebe hodil lektvar, protože byl opravdu těžce posekán připravili se k boji.

Upíří lord Gordan z Hofardu byl v duchu zděšen vyprávěním jediného přeživšího, který k němu doběhl, jak mohl někdo zmasakrovat skupinu kapitána Dorgula, no dá jim lekci. A už je viděl, jak se tlačili okolo nějakého vozíku. Nejdřív si s nimi promluvím, pomyslel si, mezitím se vojáků rozeštvá a pak udeřme. Jenže protivníci si povídat nechtěli a už začali od nich lítat šípy.

A Al-Rahem střílel, co to šlo, ale nevypadalo to, že by to blížící se skupině trpaslíku vadilo. Většina z nich měla plné helmice jen s

otvory na oči a zhruba polovina neměla ani brnění. Na nějaký tichý povel se trpaslíci rozeběhli dopředu. Jako první se najednou před Bolbuchem objevil trpaslík ve zlaté helmě, s nádherně zdobeným brněním a tvrdě ho udeřil Jitřenkou do hrudi. Hned nato vyslal na Zemikosu proud protoplazmy, který ho celého obalil a zpomalil. Nurnští vědomi si výčitek co na ně Bolbuch spustil, za to že ho nechali samotného, vyrovnali řadu a přivítali trpaslíky tvrdě, zvlášť proto, že se měli čas připravit a tak většina byla nadopovaná lektvary. Otakáro Vesta se přemístil za útočící trpaslíky, zhruba do míst kde si všiml, že jeden z nich zmizel. Vzhledem k tomu že u něj spatřil velkou rouru, kterou měl v ruce, měl podezření, že by mohlo jít o alchymistu, který by jim dost zavařil.

Levou část chodby držel Bolbuch a Dwany proti upírovi, který Bolbucha opět tvrdě udeřil a proudem protoplazmy obalil Dwanyho. Střed držel zpomalený Zemikosa a Korman, který se ale dostával do obklíčení, zvlášť proto, že pravou stranu nikdo nadržel a tou se valili trpaslíci dál a snažili se obejít družinu. Náhle bojištěm prosvítl projektíl a udeřil do Morda, který vyčkával za Bolbuchem z Dwany až jeden z nich odpadne a on zaujme jejich místo, ten se až zapotácel. To se trpasličímu pyroforovi Gazrokovi podařilo odpálit raketu, která ještě pěkně popálila, Bolbucha, Zemikosu, Dwanyho a zapálila vůz. Následně ho ale vyčkávací Otakáro zastřelil a nic nebyla Gazrokovi platná jeho býcí odolnost, před Otakárovými jedy záchranu nebylo. Na pravé straně bojiště, kde se mezerou valila horda nepřátel, Al-Rahem povolal na pomoc mocnou vodní bytost, která dva útočníky zastavila, poslední se pustil do Jonase Vredy, který mu rány ale rychle oplácel.

Gordan nemohl uvěřit tomu co se děje, jeho vojsko bylo decimováno a on sám cítil, že ti dva válečníci by ho mohli i zabít, proto se rozhodl, že uteče. Nebylo část na hrdinství, za to mu smrt nestála.

Ve stejné chvíli kdy se upíří pán dal na útěk, se z první linie začal stahovat i Bolbuch, přeci jen úderý od upíra byli znát.

V nejvážnější situaci byl asi Korman, který se bil i s pěti protivníky najednou a co hůř poznal, že nejsou živý, jeho úžasná magická hůl mu nic nepřidávala a on začal slábnout. Naštěstí si toho všiml Mord a ustupující Bolbuch, snažili se mu pomoci, z jedné strany mu také pomáhal Zoltar a šipky které do zad trpaslíkům posílal Otakáro také pomáhali. Společně se jim podařilo Kormanu s ošemetné situace dostat. Al-Rahem mezitím zjistil, že kopat do nemrtvých není moc platné, protože si

nepřemýšlí. Naprosto! A proč k takovému výpadku dojde? Z přátelství! Ke komu? K Zoltaru Zemikosovi! A i to je Nurnská družina, soudržná a nerozpojná - a i Korman je jí, a ne málo. Je to její temná komnata, která se občas otevře a z ní se vyřine něco neočekávaného, někdy vítaného, jindy strašlivého. Strašlivého, jako láska k nemrtvým. Touha po – snad poznání, která ho měla, stejně jako mnoho těch, kteří kráčeli po temné cestě, konečně vytrestat. A taky že vytrestala. A teď hrozí s sebou stáhnout i další, hrozí pohltit Nurnskou družinu, která už tolikrát balancovala na hraně zákonů Gwendarronských, ale teď má kromě nich v podobě Kormana i velký problém s aspektem lidským a bezpečnostním. Ne, nedivím se ani Al Rahemovi, ani Otakárovi Vestovi. Nemrtví nemají mezi živými svoje místo. Však tihle dva jsou také tou pravou Nurnskou družinou! Tou, která je na straně rozumu, na straně odporu proti bezuzdnosti a temným proudům. Bez nich by Nurnská družina nebyla tím, čím je! Ba nebyla by ničím! Ale přece jsou svázání zároveň s tím, čím je Zoltar i Korman.

Jsem, a teď se všichni srdečně zasmějete, dbalý Gwendarronských zákonů. To znamená, že když se porvu v hospodě, беру jako fér, že si jdu na měsíc sednout. Těžší přechyby se snažím nepáchat. Královu moc si беру na pomoc, kdy je mi úzko a králi za to nabízím svoje služby a hlavu. I starostu Rorejse беру jako autoritu z nejvyšších. I morální zákonitosti mi v krvi kolují, skutečně. Ale postavit mezi mne a to, pro co žiju, Rorejsou vyhlášku, či obvinění z toho, kdo co komu způsobil, a to bez toho, abych se pokusil pomoci tomu, kdo jí potřebuje, se mi přičí. Je nutno jít dál a jít způsobem, kterým budou moci jít všichni. Abychom se mohli beze studu podívat do očí těm, kteří tu byli před námi a ušlapat správnou cestu těm, kteří budou po nás. Kormanovi je nutno najít pomoc a Zoltarovi je nutno potřást rukou. I když si stokrát říkám, že si to nezaslouží. Jsou moje rodina. Nečekám, že se změní, že se chytanou za nos. Rodina je už taková. Takže.

Takže kromě toho, že jsem zklamal všechny na oně smutné výpravě, třebas i jen dělením kořisti, nebo přístupem k odpadlíkům, nebo slabostí svého ducha, který se do poslední chvíle snažil zabránit tomu, aby se Nurnská družina servala mečem, jedem nebo magií navzájem a podřídil jsem tomu svůj hřbet i vůli, koho jsem zklamal tím, že jsem byl málo vděčen za to, že žiji (nezemřel jsem za to, za co jsem hotov zemřít kdykoli), že jsem zklamal všechny, kteří volali po

radikálních řešeních, že jsem zklamal někoho i tím, že jsem chtěl zdánlivě nechat přítele ve štýchu - pak nezklamal jsem především sám sebe. Protože stojím na prahu nové výpravy. Se mnou jdou Trindindolský agent, dál člověk, který si zapisuje všechno, co řeknu (zřejmě, abych byl později na cosi kdesi dotazován), můj lékař, jakýsi zbožný barbar a pak – zaplat' bohové - dva staří členové. Jsem chudší o cosi. O iluze, které jsem si o staré Nurnské družině zas a znovu vytvořil. O levou ruku. O respekt těch, které jsem zklamal. Ale jsem i o něco bohatší. O vědomí, že mě je tohle všechno jedno. Mám na krku lesknoucí se talisman, značící příslušnost k domovské obci. Jdu a ti, kteří jsou se mnou, jsou takoví, jací jsou. Jdu a hlavu mám vztyčenou. Protože JÁ JSEM NURNSKÁ DRUŽINA!

Bolbuch

Zamotán

Jonas Wreda

*Zdá se být zmaten či zamotán
z pinglu mu trčí smotky lan
i klubka provazů a špule nití
Je jako pavouk se skládací sítí
co tenata pavučin na zádech vleče
podobná kokonu obaleče
(zámotku housenky z rodu můr)
Spletenci špagátů a svítky šňůr
má pytel zvne i tělo opásané
hlavu jak dýni ztěžklou pod turbanem
spředeným z vinutých vláken juty
a pod kabátem notně vzdutým
šmodrchanců velká kluba...
Zvne pláště lana silná, hrubá
v dlouhých smyčkách zavěšena
(dešti, sluncem vybělená) -
od ramen dolů přes hrud' křížem
po pás... spíš ještě trochu níže..
až k podkyčlím, po hýždni svaly -
aby smyčky neplandaly
a nebránily svižné chůzi
(viz. rádce „Slavní dobrodruzi“)
má konce smotků zauzlené
a přichycené kolem steh
koženými tkanicemi
Ač provazník se jeví němým
přec zdá se být zmaten či zamotán -
motouzy ovinut ze všech stran*

vydávali za obchodníky. Má to ještě cenu?“
zajímalo Dwanyho

„Myslím, že ano, už jsem tam nějaké lidi poslal, ale bohužel se někteří nevrátili anebo se nedostali daleko, nejspíš asi kvůli tomu že neměli krytí. Přeci jen tam zatím jezdili hlavně obchodníci“
zamýšlel se baron „, a abych nezapomněl. Královská stráž Vás prohledá kvůli zbraním proti nemrtvým, to tam nevidí rádi“

„ A proč nezjistíme něco od té stráže?“
ozval se Mord

„Jednoduše proto, že nám nic neřeknou, královští nás nemají moc rádi, porazili jsme je v boji a vůči rodům jsou neutrální“ odpověděl baron „, a nejsme si ani jistý jak velkou moc král má“

Dále si pak vyjášňovali věci o zásobách, Halloran je informoval o tom, že budou ubytováni na hradě a věci jim, přinesou z hostince sem, aby už zítra mohli vyrazit.

„Takže tu jsme vlastně věznění“
povzdchl si Al-Rahem, když se ubytovávali v přidělených pokojích „teda prd vězni, nedostanem ani zaplacení, takže jsme něco jako otroci, ale nejsme nemrtví jako ti trpaslíci v dolech. A to by mě zajímalo, jak se k tomu bude stavět vůdce, až zjistí, že je něco jako poloviční otrok“

Mezitím, si pro vůdce došla stráž, aby ho doprovodila do hradu. Bolbuch v tom ani neviděl nic špatného a tak posbíral věci a šel. U večere se začali dohadovat, o situaci a co si vezmou sebou. Hlavně Otakáro nebyl sto pochopit, jak někdo může žít v podzemí, na rozdíl od Bolbucha který se dolů evidentně těšil. Ale Vesta nebyl sám, kdo byl nervózní, i Zoltar se zmohl pouze na uculování se na děvečky. A tak v trochu tíživé atmosféře co přinese zítřek, šli spát.

Hned ráno při snídani se strhla debata o prstenech Drákula, jestli odrazuje upíry. Při té příležitosti se Vesta zmínil, že mu vlastně baron říkal, aby nechali tady všechny zbraně proti nemrtvým kvůli těm kontrolám. On sám nechal u barona meč. Pak se nechali odvést do skladu kde jim vrchní výstrojář neochotně vydal výbavu. Zvláště ho namíchá sud oleje a 50 stříbrných šípů a jídlo na 4 týdny taky nepotěšilo.

Pak už nic nebránilo tomu, aby se vydali do Dormalu. Vchod se nacházel 10 sáhu pod povrchem. Žebříňák, který si také vyžádali, byl spuštěn na plošinu k tomu určené. Pak už vstoupili do místnosti se samotnou branou, která je pobita železnými pláty. Místnost je 30 sáhu dlouhá a 10 široká, každých 10 sáhů je tlustá mříž, celá místnost se svažuje dolů. Je zde 5 vojáků, jeden z nich jde k bráně a zabaší na ní sekerou, po chvíli se brána

otevře a v ní je 5 trpaslíků v plné zbroji. Družině pokynou, ať jdou dál, za nimi se brána zavře.

„Postavte se ke zdi“ houkne na ně nejlépe vyšňořený trpaslík

S brbláním se teda všichni postavili ke zdi a čekali, co bude.

„Tak proč jste tady? Jdete obchodovat se zlatem co?“ zachechtal se „, tak nám nějaký ukažte“
Bolbuch a Otakárem mu ukázali zlaté cihly. Trpaslíkovi zasvítily oči a spokojeně zabručel.

„ Tak ještě poslední věc, neměli byste mít nic, co by bylo zaměřeno proti některým lordům“

„Ne jasně že nemáme“ prohlásil Otakáro „No jistota je jistota, tak se nelekňte“

Po chvíli přivedl jeden z vojáků trpaslíka, na kterém bylo poznat, že už je dlouho mrtvý. Přes Hlavu měl kápi.

„Bože, bože, bohové“ bědoval Bolbuch a dal hlavu do dlaní

„Nemáte strach, že dostanete nějakou nemoc?“ zeptal se hlasitě Al-Rahem

Tři vojáci obcházejí družinu a poslouchají a na požádání jsou jim ukazovány zbraně.

„ Ty krávo to je potupný“ zašeptal Otakáro

„ Je tady bezpečná cesta“ zajímá se Dwany

„ No bezpečná, záleží, koho potkáte, jste tu na vlastní nebezpečí, nejste tu zrovna dvakrát vítáni a teď proti sobě bojuje několik stran, takže Vám bezpečnost nikdo nezaručí“

„ Nám jde spíš o to, jestli se tady nepohybují nějaké ozbrojené...“

„ V bezprostředním okolí by žádné být neměli“

„Poslyšte příteli, neměl byste mapu“
otázal se Otakáro

„Mapu Vám rozhodně nedám“ rozhodně prohlásil kapitán „, No a už můžete jít“

S tím opustili místnost s branou, za dřevěnými dveřmi je čekala 6 sáhů široká chodba, která se táhla do dálky, hned na začátku si všimli, že když si svítili lucernou, na stěnách se rozsvítila řasa, která rostla po stěnách a svítila až 10 sáhu od světla. Cesta byla široká a rovná, jen se hodně vlnila, jak cesta kopírovala žulový podklad, bylo vidět, že se trpasláci nechtěli tímto tvrdým nerostem prokopávat. Proto se šlo často do a z kopce.

Asi po 4 hodinách putování po cestě narazili na první vesnici. Otakáro pořád nemohl

pomstili.“ Pokračoval Jasran, ještě trochu otřesený z náhlého závěru o užitečnosti otcovy ruky.

„A kdo ho teda unesl“ zeptal se Bolbuch, dopil pivo a kývnutím si objednal nové.

„Unesl ho trpasličí lord z Dormalu a toho byste když tak měli zabít, když bude otec mrtvý“ dodat pomstychtivě Jasran

„Zabít nějakýho šlechtice v cizím království to není vůbec tak“ děl Otakáro a podíval se na Jasrana „kor když ani nevíme kde Dormal leží“

Bodejť by věděl, pomyslel si Jasran „Je to na sever od Gwendaronu, pod Kazzdem“

„No zavoláme ostatní a proberme to“ s tím se Otakáro zvedl.

Po chvíli se začal srocovat i zbytek družiny. Otakáro je uvedl do děje a hned se opřeli do Jasrana.

„A co bys chtěl jako důkaz“ začal Zoltar „No na krku má přívěšek s rubínem“ děl Jasran a protože viděl, že se většinou družiny myšlenka na zabítí nějakého šlechtice zajídá, dodal „ale nemusíte ho zabíjet, stačí nám i jen ten přívěšek, on bez něho bez tak umře“

„Umře?“ zorientoval se nejrychleji Al-Rahem „to jako že je nemrcouch?“

„Ano je“ potvrdil Jasran a v duchu se proklínal, tohle prozradit neměl, teď je to odradí „ale žijou tam i normální trpaslíci a ty by vám třeba i pomohli“ rychle si vymýšlel.

„No nemrtvý to už je jiná a to ostatní trpaslíci vědí?“ divil se Bolbuch

„Vědí, někteří lordi jsou normálně živý a někteří jsou upíři“

„Upíři?“ zvolalo několik družiníků a podívali se na Kormana

„Ano upír, lord Khazad je upír“ kápl božskou Jasran „a není ani nějak zvlášť významný“

„Takže je to upír a máme ho pokud možno zabít a co byste nám za to dali?“ zajímal se Al-Rahem

„Tak předem bychom Vám já a děda dali 50tisíc a po splnění úkolu 100tisíc“

„A když zachráníme i otce tak dalších 50?“ kul železo Al-Rahem

„No ano, to by šlo“ souhlasil Jasran, vědom si toho že je to ta nejvyšší nabídka na kterou se s dědem dohodli. Ale byl z nich nervózní, představoval si je úplně jinak, tak nějak civilizovanější a oni přitom vypadali úplně stejně jako na turnaji.

Mezitím se ale družina začala dohadovat. Zvlášť Jonas s Otakarem byli

vehementně pro to, nahlásit Hrudý gwendaronským úřadům, protože obchodují s nemrtvými, což se jim nelíbilo. Zemikosa a Mord, byli zase nadšení z peněz a prosazovali rychlý odjezd do Erixu. Nakonec se ale dohodli, že vzhledem k tomu že to není na území Gwendaronu, tak to není věc úřadu v Nurnu a rozhodli se nic nehlásit. Na Jasranovi si ještě vymohli, že se definitivně rozhodnou v Erixu. Po té dostali truhlu s 50tisíci zlatými ve zlatých prutech. „A baronovi řekněte, že jedete za obchodem, k tomu těch 50tisíc ve zlatě bude stačit“ připomněl Jasran. S tím se s družinou rozloučil a odjel z Liskonoru.

A nurnští se pustili do příprav už v zaběhnutých kolejích, za vůdce zvolili starého mořského vlka Bolbucha, který se do hor vyloženě těšil. Druhý válečník družiny, hobit Dwany Růžicka samozřejmě nemohl chybět. Válečnickou trojici doplnil kroll Mord, který v sobě objevoval dosud skryté intelektuální vlohy. To u dvojice kouzelníků se určitý intelekt předpokládal, i když Korman Zlotě měl radši přímý střet a předností Jonase Vredy byl zcela určitě jeho havran. Šla rovněž dvojice alchymistů Otakáro Vesta a Zoltar Zemikosa, kteří se chovali jak staří manžele a pořád se o něco handrkovali, hlavně Otakáro nevynechal ani jedinou příležitost, aby si do Zoltara zaryl, skoro jak manželka. Posledním členem, který se vydal na výpravu, byl AL-Rahem, učitel tělopružby z dalekého jihu.

Vůdce družiny Bolbuch na nic nečekal a druhý den se už odjíždělo do Erixu. Jediný Zemikosa nevyražel spolu s družinou, ale dojel ji až v první hospodě, musel totiž zavřít krámek v Nurnu.

Počasí a cesta jim přály a tak dorazili po sedmi dnech do baronova kraje, okolo Erixu. Po cestě si všimli, že okolní kraj je tak nějak víc udržovaný a bohatší, než jinde. Většina mužů zde nosila zbraně a vypadala celkem tvrdě. Po pár otázkách v hostincích zjistili, že většina mladých mužů, slouží v baronově armádě. Kde jsou po deseti letech služby propuštěni se žoldem a ten jim dovoluje si založit hospodářství nebo živnost. Ale musí být baronovi k dispozici, když je povolá do zbraně, ostatně proto je mají.

Další den spatřili město a hrad Erix. Hradby okolo města byli pouze dva a pul sáhů vysoké, sice kamenné, ale bylo vidět, že jsou tu jen pro okrasu, taky na nich nikdo nestál. V bráně sice stáli dva strážní, ale družinu propustili bez ptání.

Na hlavním náměstí v Erixu byli dva hostince U upíra a Králův Šenk. Družina se pochopitelně ubytovala u Šenku a jen co usedli,

začali rozebírat název druhého hostince. Zoltar, Mord a Korman se hned zvedli a šli prozkoumat, co druhý hostince nabízí a shledali, že je skoro stejný jako ten u kterého se ubytovali.

„Tak krom zobrazeného upíra na vývěsním štítě tam nic zajímavého nebylo“ hlásil Korman vůdci, ten ale neměl vůbec zdravou barvu. Bylo vidět, že mu cesta neudělala dobře a tak prohlásil, že bude velet z postele a odešel do pokoje. Všichni se po sobě začali dívat a hlavně Otakáro začal brunátnět a hned vyltl po schodech nahoru k Bolbuchovi do pokoje. Odtud se začali linout rozčleněné hlasy, hlavně Otakára.

„Tak vůdce odpočívá a prý tomu mám velet teď já, ale já to být nechci a ani nejmenoval zástupce“ rozčiloval se Vesta, hned jak sešel dolu, zpátky do výčepu.

„Tak co ale budeme dělat? Jak s tou situací naložíme? Tak to budeme muset zvolit zástupce“ zamýšlel se Zemikosa.

„Zástupce se jmenuje, ne volí“ poukázal Otakáro „to musíme nějak vyřešit“

„Tak budeme o každém bodu hlasovat?“ nadchl se Zemikosa

„jakým bodu?“

„No každým, třeba jestli máme jít do bordelu, kdy pudem a kdo za tím dědou....“

„Hlasování je blbost“ děl Dwany „musíme se dohodnout, co je nejrozumnější“

Nakonec se dohodli, že ráno moudřejší večera a šli spát. A ráno to začalo na novo „Nejrozumnější je všechny ty zločince napráskat“ zvolal Jonas

„Ale nemáme nic v ruce“ oponoval Dwany „a já teda rozhodně nebudu žalovat barona, když v ruce nic nemám“

„Tak pudem něco zjistit“ zvedl se Al-Rahem „Jonas půjde se mnou a obejdeme školy, ať se něco dozvíme“

S tím se zvedli a odešli z hostince. Al-Rahem se už dříve zeptal hostinského kde je nejhonosnější škola, tam by mohli vědět asi nejvíc. Školu našli lehce, byla to honosná budova s věžičkou. Vevnitř potkali učitele, který je dovedl za řídícím. Nastalo představování a pak...

„Měli bychom na Vás žádost. Kdybyste nám řekli něco o dějinám Erixu a Dormalu“ začal Jonas

„Tak to velmi rád, ale bohužel teď nemám čas, ale asi za hodinu a půl, bude končit kolega, který se o historii zajímá. Tak pak přijďte, on se s Vámi určitě rád setká.“

S tím odešli a hned venku se zeptali na jinou školu a o pár ulic dál ji našli. Byla to o

poznání skromnější škola, byl to podlouhlý domek, bez patra. Když vešli dovnitř, uviděli malinkou předstíň a čtvery dveře. Bez meškání na jedny zaklepali a počkali na vyzvání, které se hned dostavilo. Jak oba družiníci, tak děti slušně pozdravili a už se ptali pana učitele, kde je pan řídící.

„To musíte na dveře přes chodbu“
Ve dveřích se rituál se zdravěním opakoval. A zde se konečně dozvěděli to, co chtěli. Pan řídící totiž dotazy družiníků pojal jako příležitost o dějinách naučit i děti. S nově nabitými vědomostmi se vrátili zpátky do hostince.

Mezitím se Otakáro a Dwany vydali za Vilémem Hrudem. Po cestě je doběhl Zoltar.

„Co tu chceš?“ obořil se na něj Otakáro „nikdo tě nezval.“

„Si můžu jít, kam chci, ty mi nemáš co prikazovat!“

„Ale já tě sebou nechci, neopruzuj“
„Hele vůdce tu není a já chci slyšet, co budete s tím staroušem projednávat, jdu a hotovo“
„hmrrr“ zavrčel Otakáro a víc si Zemikosi nevěšmal.

Hrudův dům, byla třípatrová pevnost s úzkými okny. Po zaklepání na dveře je přivítal postarší sluha a nechal je čekat v salonku, kde jim nabídl jídlo a pití. Po dvou směnách byli pozváni k Vilémovi, po cestě do patra si všimli, že dům je přezdoben, různými uměleckými předměty bez vkusu. Přesto ale bylo znát, že by se dům dal dobře bránit. Vilém Hrud byl asi sedmdesátiletý stařec. Po přivítání si začaly vyjasňovat podrobnosti, které jim Jasran nastínil, Vilém toho už moc navíc nevěděl, ale objasnil jim něco okolo historie, a co po nich chce. Nakonec se dohodly. O penězích nepadlo ani slovo.

Před polednem se sešli v hostinci a řekli si, co každý zjistil, jelikož byl vůdce stále nemocen, nebyl nikdo, kdo by rozhodl. Po těžkém dohadování, kdy hlavně Vesta s Vredou chtěli odjet do Nurnu a vše nahlásit a naopak Dwany opět poukázal na to, že v ruce nic nemají a jít proti baronovi je holý nesmysl, se shodli na tom, že půjdou k baronovi a tam alespoň získají další důkazy pro obvinění barona a obchodníků.

„Bylo by dobrý přijít k baronovi co nejtvrději“ začal Zemikosa

„Proč? Já kdybych byl šlechtic tak bych naopak si do domu nikoho ozbrojeného nepouštěl“ divil se Al-Rahem

„Protože tak nás spíš pustí, alespoň nám to poradil Hrud“ odpověděl Dwany

„Všichni tihle baroni a šlechtici sou